

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 124 / II Legislatura / Novè període

Dijous, 24 de març de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 87

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa el dia 17 de març, es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia que s'ha presentat una proposta d'incorporació d'un nou punt a l'ordre del dia. La I. Sra. Secretària Tercera hi dóna lectura (p. 5860).

L'I. Sr. Subirà intervé per fer uns aclariments (p. 5860).

Intervé per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5860).

L'I. Sr. Pujol i Folcà (P) anuncia la presentació d'una altra sol·licitud de modificació de l'ordre del dia (p. 5860).

Votació de la incorporació d'un nou punt a l'ordre del dia : aprovada per 58 vots a favor, 24 en contra i 11 abstencions (p. 5860).

El M. H. Sr. President dóna lectura a l'altra sol·licitud d'incorporació de dos nous punts a l'ordre del dia (p. 5860).

Votació de la incorporació de dos nous punts a l'ordre del dia : rebutjada per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5860).

Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre la política general de viatges a l'estranger del M. H. Sr. President de la Generalitat (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : H. Sr. Armet (S) (p. 5860).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5862).

Rèplica : H. Sr. Armet (S) (p. 5863).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5864).

Interpel·lació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre les competències atribuïdes a la Generalitat per l'article 27.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5864).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5866).*

Rèplica : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5867).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5868).*

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de l'Esport i esmenes reservades

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5868).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P) (p. 5870).*

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 5872).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5874).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5875).*

Posició dels grups : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5878).*

Votació conjunta : *rebutjades per 34 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5879).*

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Terradellas (S), juntament amb les esmenes núms. 11, 12, 235, 13 i 18 (p. 5879). Alhora retira les esmenes núms. 33, 63, 93, 127, 189, 201, 202 i 219, anuncia la presentació d'una esmena transaccional a l'esmena núm. 17 (p. 5879).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5881).*

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i set minuts i es reprèn a tres quarts de vuit i tres minuts.

Votació esmena núm. 4 : *rebutjada per 15 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions (p. 5881).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 5881).*

Article 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat (p. 5882).*

Article 3

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 5, de modificació, i 6, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 6, 15 i 28 (p. 5882).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5882).*

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional. L'I. Sr. Secretari Primer en llegeix el text (p. 5882).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 8, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5882).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5882).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5882).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 10, de supressió)

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia la retirada (p. 5882).

Esmenes del G. Socialista (núms. 11, d'addició; 12, de modificació, i 13, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. p. Popular (núm. 14, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P), juntament amb l'esmena núm. 16 (p. 5883).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5883).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. p. Popular (núm. 16, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional. L'I. Sr. Secretari Primer en llegeix el text (p. 5883).

Votació esmena núm. 5 : *rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions (p. 5883).*

Votació esmena núm. 6 : *rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 5883).*

Votació esmena transaccional a la núm. 7 : *aprovada per unanimitat (p. 5883).*

Votació esmena núm. 8 : *rebutjada per 22 vots a favor, 58 en contra i 7 abstencions (p. 5883).*

Votació esmena núm. 9 : *aprovada per unanimitat (p. 5883).*

Votació esmena núm. 11 : *aprovada per unanimitat (p. 5883).*

Votació esmena núm. 12 : *rebutjada per 21 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 5883).*

Votació esmena núm. 13 (2 últimes ratlles) : *aprovada per unanimitat (p. 5883).*

Votació esmena núm. 14 : *rebutjada per 25 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 5884).*

Votació esmena núm. 15 : *rebutjada per 6 vots a favor, 74 en contra i 6 abstencions (p. 5884).*

Votació esmena núm. 16 : *rebutjada per 19 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 5884).*

Votació esmena transaccional a l'esmena núm. 17 : *aprovada per unanimitat (p. 5884).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 61 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 5884).*

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació : *rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 5884).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 64 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 5884).*

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 19, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5884).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5884).*

Votació : *rebutjada per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions (p. 5885).*

Article 5

Esmena del G. p. Popular (núm. 20, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P) (p. 5885).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5885).*

Votació : *rebutjada per 3 vots a favor, 58 en contra i 19 abstencions (p. 5885).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 76 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5885).*

Article 6

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 21, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5886).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5886).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 22, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P) (p. 5886).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5886).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 23, de modificació, i 24 i 25, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Terradellas (S), juntament amb les esmenes núms. 53, 26, 73, 34, 37, 38, 42, 43 i 139 (p. 5887).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5887).*

L'I. Sr. Terradellas (S) intervé per fer uns aclariments (p. 5887).

Votació esmena núm. 21 : *rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 5887).*

Votació esmena núm. 22 : *rebutjada per 3 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions (p. 5887).*

Votació esmena núm. 23 : *rebutjada per 12 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 5888).*

Votació esmena núm. 24 : *rebutjada per 14 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5888).*

Votació esmena núm. 25 : *rebutjada per 14 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 5888).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 63 vots a favor, 11 en contra i 3 abstencions (p. 5888).*

Article 7

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat (p. 5888).*

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Votació : *rebutjada per 17 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 5888).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 63 vots a favor, 11 en contra i 3 abstencions (p. 5888).*

Article 9

Esmena del G. p. Popular (núm. 27, de supressió i de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P) (p. 5888).*

Torn en contra : *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5888).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional. L'I. Sr. Secretari Primer en llegeix el text (p. 5888).

Votació esmena núm. 27 : rebutjada per 3 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions (p. 5888).

Votació esmena núm. 28 : rebutjada per 15 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 5888).

Votació esmena transaccional a la núm. 28 : rebutjada per 15 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 5888).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5888).

Article 10

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 5888).

Article 11

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 30, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5889).

Esmena del G. p. Popular (núm. 31, de modificació)

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia el decaïment (p. 5889).

Votació esmena núm. 30 : aprovada per 62 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 5889).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 5889).

Article 12

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 32, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5889).

Torn en contra : I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5889).

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. Socialista (núm. 34, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Votació esmena núm. 32 : rebutjada per 3 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions (p. 5889).

Votació esmena núm. 34 : rebutjada per 11 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 5889).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 62 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció (p. 5889).

Article 13

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 35, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5889).

Torn en contra : I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5990).

Esmena del G. p. Popular (núm. 36, de modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment (p. 5990).

Esmenes del G. Socialista (núm. 37, d'addició, i 38, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 23).

Votació esmena núm. 35 : rebutjada per 16 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions (p. 5990).

Votació esmenes núms. 37 i 38 : rebutjades per 16 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 5990).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 52 vots a favor, 16 en contra i 2 abstencions (p. 5990).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)

L'I. Sr. Vice-president Primer fa avinent que hi ha una esmena transaccional presentada. L'I. Sr. Secretari Primer en llegeix el text (p. 5990).

Votació esmena transaccional : aprovada per unanimitat (p. 5990).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 5990).

Addició nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 40, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5990).

Torn en contra : I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5990).

Votació : rebutjada per 5 vots a favor, 57 en contra i 15 abstencions (p. 5990).

Article 15

Esmena del G. p. Popular (núm. 41, de modificació)

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia el decaïment (p. 5990).

Addició nova secció

Esmena del G. Socialista (núm. 42, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Votació : rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions (p. 5991).

Text del Dictamen

Votació (article 15) : aprovat per unanimitat (p. 5991).

Article 16

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 44, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5991).

Torn en contra : I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 5991).

Votació esmena núm. 43 : rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions (p. 5991).

Votació esmena núm. 44 : rebutjada per 7 vots a favor, 55 en contra i 11 abstencions (p. 5991).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 57 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 5991).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.

La sessió, suspesa el dia 17 de març, es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència ha de proposar al Ple, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, i a petició de més d'una cinquena part dels membres de la Cambra, l'alteració de l'ordre del dia amb la inclusió d'un nou punt : Projecte de Llei de l'Esport. Aquesta Presidència prega a un dels senyors secretaris que doni lectura de l'escrit, i informa de passada als il·lustres senyors diputats que l'esmentat escrit ha estat tramès als portaveus dels grups parlamentaris.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Els diputats sotasignats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que representen més d'una cinquena part dels membres de la Cambra, fent ús del que diposa l'article 62.4 del Reglament del Parlament, demanen que es proposi al Ple l'acord d'incloure en l'ordre del dia de la sessió plenària número 87, que es reprendrà el dia d'avui, el debat i votació del Projecte de Llei de l'Esport, juntament amb les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu, de 15 de març de 1988, declarades congruents per la Mesa del Parlament i amb les esmenes reservades per defensar en el Ple.

»Palau del Parlament, 24 de març de 1988. Antoni Subirà.»

El Sr. PRESIDENT : Aquesta Presidència prega als senyors diputats que han presentat l'escrit que indiquin en quin punt de l'ordre del dia creuen que s'ha d'incloure aquest nou punt. (L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, amb el seu permís, i en nom dels meus companys signants de l'escrit, demanaríem que s'incloués com a darrer punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT : Darrer punt de l'ordre del dia. Bé, aleshores, doncs, anem a agafar l'ordre del dia, a part d'aquesta qüestió... Bé, s'accepta per assentiment, o no? (Pausa. L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.)

El Sr. VIVES : Senyor President, el nostre Grup parlamentari demanaria votació sobre aquest tema, perquè entenem que hi ha altres textos legislatius que no han merescut l'atenció tan important com ha merescut aquest per part del Grup de la majoria, cosa que lamentem; per tant, desitgem votar en contra.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Vots a favor... (L'I. Sr. Pujol i Folcrà s'aixeca per parlar.)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Per a una qüestió d'ordre, també. El nostre Grup planteja la modificació de l'ordre del dia per tal que s'hi afegeixin dos punts. És un escrit subscrit pel Grup comunista, pel Grup del PSUC —perdó— i pel Grup Popular, per tal que s'hi incloguin dues interpellacions que

quedarien, si no, ajornades : en concret, la interpellació del PSUC sobre la indústria de cosmètics i la interpellació del nostre Grup pel que fa referència —si se'm permet— al que nosaltres considerem evasives del Conseller de Governació per retre comptes de la televisió catalana en determinades partides.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Anem a sotmetre la incorporació a l'ordre del dia de la Llei d'Esports.

Els qui siguin favorables a aquesta inclusió, que tinguin la bondat d'aixecar-se.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

La inclusió ha estat aprovada per 58 vots a favor, 24 en contra i 11 abstencions.

Per tant, aquest Projecte de Llei ha estat inclòs.

Ara hi ha la proposta dels Grups Popular i del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que proposen el següent : «Els Grups sotasignats, a l'empara del que preveu l'article 62.4 del Reglament de la Cambra, sol·liciten l'alteració de l'ordre del dia de la sessió en curs, per tal d'incloure-hi la interpellació sobre el compliment de l'article 30 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya amb el número de registre 14074, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Simó Pujol i Folcrà, del Grup Popular, i la interpellació sobre el sector industrial dels cosmètics, amb el número de registre 13971, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Cipriano García Sánchez, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ambdues publicades en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 252, de l'11 de març.»

A favor de la inclusió tenen la bondat de posar-se de peu dret els que sol·liciten aquesta alteració?

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La inclusió ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre la política general de viatges a l'estranger del Molt Honorable President de la Generalitat

El nostre primer punt de l'ordre del dia és la interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre la política general de viatges a l'estranger del Molt Honorable President de la Generalitat, que formularà el Diputat Honorable senyor Lluís Armet i Coma, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpellació, com diu l'escrit : quins són els motius i els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política general de viatges a l'estranger del Molt Honorable President de la Generalitat?

Una introducció molt breu, a manera de pòrtic. Els darrers sis mesos en el si de la política catalana s'ha produït un fenomen nou : el President de la Generalitat llança unes afirmacions polítiques, que són recollides amb gran relleu pels mitjans de comunicació, i després, quan hi ha una certa reacció contrària, petita o grossa, vénen unes posteriors rectificacions. Per

tant, es produeix una amplificació de la declaració inicial i una petita rectificació des del punt de vista de força comunicacional.

Vostè recordarà el que va passar amb el tema dels mestres, tema senzill, perquè resulta que hi ha seixanta pares per mestre, i carregar el mort als mestres sempre és positiu, des del punt de vista d'una política segurament poc sensible amb l'esforç educatiu dels mestres, però amb una càrrega publicitària enorme: si hi ha fracàs escolar en part és perquè els mestres no estan a l'altura de les circumstàncies, els treballadors de l'ensenyament no estan a l'altura de les circumstàncies. Després d'uns dies, es rectifica ràpidament per deixar contents aquells sectors de mestres que sí que poden ser responsables, però d'una manera o d'una altra el missatge s'ha fet arribar, i és un missatge que sempre està calculat en funció d'un sector social al qual ens volem adreçar, en aquest cas la majoria d'uns pares preocupats poc o molt per les situacions del fracàs escolar. Quan, per exemple, es fa l'amenaça clara que podem treure qualsevol ciutadà de Catalunya, tal com es va fer amb en Galinsoga, poc o molt hi ha un conjunt de ciutadans, situats estratègicament o no, que se senten neguitejats, inquiets, la qual cosa, aquesta amenaça, dóna el seu resultat, esterilitza determinades conductes, serveix d'avís, malgrat que després d'uns dies es pugui fer la rectificació pertinent.

Les declaracions sobre l'OTAN fetes en el viatge a Itàlia produeixen exactament el mateix comportament, i aquestes rectificacions van adreçades bàsicament a agradar un públic; en aquest cas, no és el públic del consum interior, no és agradar la majoria de gent a base de fer declaracions poc responsables i poc matisades; es tracta, lògicament, en aquest cas, d'agradar o d'intentar agradar el país on s'està o el conjunt de països de l'OTAN, o, bàsicament, els americans, que són realment el pivot central de la política internacional. D'aquesta manera es fa una mena d'exculpació d'inhibicions anteriors, com va ser la inhibició rotunda i total en el referèndum, i es llança aquest missatge, que ràpidament després és rectificat. I és rectificat d'una forma molt curiosa, perquè el President de la Generalitat assenyala en un escrit, diu, que tot el que va dir, tot el que va dir —i ho va dir per a un consum, en aquest cas, exterior, és a dir, en aquest cas volia agradar una gent determinada—, diu molt clarament que ell no intentava parlar de l'acord hispano-americà que preveia la sortida dels F-16, sinó que el que volia assenyalar era el que li semblava la posició dels països de l'OTAN, i concretament d'Itàlia, i tampoc volia parlar de la política oficial italiana. És a dir, s'erigia una mica com a defensor indefinit dels interessos de l'OTAN, oblidant sens dubte que l'OTAN està composta per un conjunt d'Estats que, en virtut de la seva sobirania, acorden entrar en un tractat, i hi ha situacions diferencials per part de cadascun dels països.

Dic això d'entrada perquè em sembla que és un tema absolutament central. Ens trobem, per tant, amb una personalitat política, l'única de Catalunya que ha fet unes declaracions tan importants en el tema de mestres, en el tema Galinsoga, en el tema de l'OTAN, i al cap d'uns dies ha de rectificar. Però, ai las!, l'impacte comunicacional està fet, perquè el que es perseguia era un impacte comunicacional dirigit a uns sectors, en aquest cas, de l'opinió pública catalana, i, en un altre cas, de l'opinió pública internacional. És a dir, és una cosa perfectament mesurada, perfectament calculada, perfectament

estudiada. Això, evidentment, se situa en un nivell d'irresponsabilitat política, perquè un polític que es veu obligat a fer rectificacions permanents del que són, diguem-ne, declaracions, o és una persona poc controlada i, per tant, diu coses poc meditades, o és un acte d'un càlcul, d'una astúcia perfectament calculada des del punt de vista de cost i benefici de cadascuna de les operacions. Però tots vostès saben que un polític, i sobretot un responsable institucional, el que no ha de fer mai —el que no ha de fer mai— és llançar afirmacions contundents i espectaculars que es veu obligat posteriorment a rectificar.

En la política exterior —i per això parlo aquí de la «política general de viatges del President de la Generalitat»— hi ha hagut la tendència clara, els darrers anys, i especialment ara que estem en període preelectoral, d'utilitzar, diguem-ne, aquests viatges per al consum interior. I són viatges la repercussió externa dels quals no és mesurable, no se n'obtenen resultats palpables, no hi ha una presència de Catalunya a l'exterior clara en els mitjans de comunicació dels països on es va, sinó que el que és important és veure com posem la televisió a les vuit del matí i ens diuen que el President de la Generalitat està viatjant per aquí i per allà. És a dir, s'utilitza el viatge a l'estranger simplement i exclusivament per a allò que es podria fer des de Matadepera, el President de la Generalitat comunicant-ho a l'opinió pública de Catalunya.

Aleshores, lògicament, això té uns costos importants, té uns costos elevats, té una situació, des de qualsevol punt de vista, desmesurada quant a plantejament, i aquí a Catalunya s'utilitza el següent sistema: es paga el viatge als comunicadors, es fa un seguici —que és més propi de Persèpolis que de Catalunya, en el sentit, diguem-ne, de la importància del seguici anant pels diferents organismes internacionals—..., quan a Europa la política occidental es caracteritza per una austeritat de mitjans, per una política molt simple, molt senzilla, molt efectiva, que es mesura amb resultats concrets i mai, diguem-ne, amb l'aparença de presència d'un seguici realment molt notable. Sovint es fan operacions que paga el sector privat, és a dir, resulta que el President de la Generalitat està emparat en fòrums que pot pagar el Banc di Roma o qui es vulgui, qualsevol de les entitats..., per tant, d'una manera o d'una altra, busquem paraigües externs que són, diguem-ne, representants del capitalisme financer o altres representants, que això és... (*remor de veus*), és així, i, aleshores, lògicament, això constitueix la política de viatges del President de la Generalitat. És a dir, en lloc de fer una política, que diguis, resultats de la política, quantificar aquests resultats, viatjar quan calgui, que viatgi amb qui calgui..., les persones del Govern que convé que viatgin, aquestes sí que s'han de traslladar en cadascun dels moments, fer aquella política, que és la normal en qualsevol país occidental, es fa una política exterior per al consum interior. Del que es tracta és que surti als diaris. Òbviament, tenim cinc columnes a tots els diaris i a les televisions a partir d'uns viatges fets amb aquesta lògica: si paguem un seguici important, aconseguim un èxit en relació amb el que és la política de comunicació.

En aquest viatge hi ha hagut una relliscada; una relliscada nova, en aquest viatge. En aquest cas s'ha volgut parlar per a un públic, per a un públic diferent: s'ha volgut interpretar els desigs de l'OTAN al marge del que era una situació del propi país, que té uns acords amb l'OTAN, i que hi té un referèndum vinculant.

És evident que el President de la Generalitat pot parlar sempre de política exterior —només faltaria!—, però el President de la Generalitat ha de tenir la contenció, la prudència i els límits que li marca la seva representació institucional, i tot el suport que, lògicament, en els seus viatges li dóna el mateix Ministeri d'Assumptes Exteriors, si més no, és un punt de referència per ser cautelós, per ser mínimament sensible i intel·ligent davant d'aquesta situació. Seria molt contraproduent que un president de la Generalitat digués el que va dir.

És evident que, en aquest cas, el que seria bo és que tot això ens ho hagués dit quan calia, perquè aquestes declaracions, senyores i senyors diputats, no era ni el moment ni el lloc de dir-les; calia dir-les quan calia i calia ser absolutament conseqüent, i si parlaven que els avions F-16 no havien de sortir de l'Estat espanyol calia dir clarament si volíem que es mantinguessin a la base de Torrejón de Ardoz o en disposava el President de la Generalitat i obria en aquest sentit simbòlic les fronteres catalanes perquè es disposessin en els aeròdroms de Catalunya. Jo crec que això seria realment el que hagués hagut de fer si es vol ser conseqüent políticament. Però, en aquest cas, es fan unes declaracions que no serveixen per res més ni res menys que desorientar l'opinió internacional; tenen menys importància del que sembla, són bàsicament per agradar. Perquè, lògicament, tothom sap que en política existeixen majors o menors dependències, uns partits que intenten modestament transformar la realitat o uns partits que, segurament, es senten més identificats o més estretament lligats a unes ideologies dominants, i de vegades agradar a l'amo és una de les coses que un es veu obligat a fer, però mai ho pot fer des d'una perspectiva de ser el President de la Generalitat de Catalunya; no es poden fer declaracions perquè puguin agradar, perquè fins i tot, senyores i senyors diputats, jo crec que aquestes declaracions no agraden ni a l'amo a qui volien agradar, perquè quan s'ha arribat a un acord de concreció, dur i difícil, com és la sortida progressiva dels F-16 a nivell de l'Estat espanyol, després d'una negociació brillant i complexa, intentar novament remoure aquesta situació és una distorsió, des del punt de vista de la política internacional, imperdonable.

És per això que nosaltres realment tenim molt interès per escatir què volen dir aquests viatges del President de la Generalitat, què se'n treu, què se'n treu. Per què s'instrumentalitzen aquests viatges, per al consum interior o per, d'una manera o una altra, voler agradar a l'amo en un moment determinat?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Molt Honorable President, senyores diputades, senyors diputats, intentaré contestar la interpellació formulada d'una manera, em sembla, una mica descosida pel senyor Armet, perquè al principi em pensava que no parlaria dels viatges i que parlaria de les declaracions del President i les diverses declaracions : els mestres, en Galinsoga, per arribar a les declaracions sobre temes de defensa a Roma; però finalment també ha parlat dels viatges, que és, en definitiva, el que diu la interpellació : «quins són els propòsits de capteniment» —totes les interpellacions comencen igual— «del Consell Executiu en el tema dels viatges?»

Hi ha una primera reflexió que es podria fer, és : propòsits

de capteniment fins quan? Fins a les eleccions? N'hi haurà pocs de viatges, senyor Armet. Entrarem molt aviat en campanya. No sé si vostè suposa que continuarem aquí després de les eleccions i aleshores això seria molt suposar, perquè, en tot cas, és el poble de Catalunya qui ho decidirà.

Jo li podria parlar de programes, perquè ja que estem en aquesta pre-campanya li podria dir què pensem fer si guanyem; doncs, li ho diré : el que pensem fer és continuar fent aquests tipus de viatges.

Últimament surten moltes enquestes i vostè sap que precisament la política de viatges figura entre les coses més apreciades del Govern de la Generalitat, perquè és un tipus de viatge, de promoció econòmica, que ha tingut resultats brillants : el viatge al Japó, els diversos viatges per Europa, i també de presentació de la identitat cultural i política de Catalunya. Però, de totes maneres, jo no li hauria d'explicar gaire el que són aquests viatges, perquè aquests viatges tenen un contingut global que és el de *Investing in Catalonia*, que és el que presentem : uns discursos, un vídeo, una informació sobre la captació d'inversions a Catalunya, i com que vostè és tinent d'alcalde, Primer Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, i que el seu Alcalde fa uns viatges exactament calcats sobre aquest model (*remor de veus*), que va anar fa poc a Alemanya a presentar *Investing in Barcelona* —només va canviar una paraula per una altra—, que va fer un vídeo, que va fer la mateixa presentació, que es va emportar els mateixos periodistes de Persèpolis (*fortes rialles*), doncs, aleshores, evidentment, això vostè, Armet, senyor Armet, ho coneix tant que ja m'estranyava que vostè ens demanés els nostres propòsits sobre la política de viatges, perquè són uns viatges tan eficaços que l'Ajuntament de Barcelona n'ha copiat estrictament el model. És clar, no ens podem atribuir amb aquests viatges tot el que ha estat el gran increment de la inversió estrangera a Catalunya, no podem; però, és clar, només li diré algunes xifres : el 33% de la inversió estrangera que es fa a Espanya ve a Catalunya; si es parla de la inversió estrangera industrial, el 48% ve a Catalunya, i si es parla de la inversió japonesa, és el 96%. Només aquestes xifres demostren que aquesta promoció econòmica i industrial de Catalunya val la pena. I que consti que, si el poble de Catalunya ens dóna la confiança el 29 de maig, en la propera legislatura canviarem una mica aquest model —digui-ho al senyor Alcalde—, el canviarem una mica en el sentit que ja no es tracta d'anar a captar inversions per a Catalunya, sinó també de promoure les inversions d'empreses catalanes a fora. En el moment de la crisi era normal buscar inversió; en el moment actual s'ha de canviar una mica l'òptica, i encara que, de les inversions espanyoles industrials que es fan a fora, un 40% són d'origen català —que és un percentatge també molt considerable—, doncs, val la pena incrementar aquest esforç de projecció internacional. I amb això haig de dir que coincidim plenament amb el que és la política de l'Administració central. Això quant als propòsits de capteniment sobre el tema dels viatges.

Ara em referiré d'una manera molt més concreta als temes dels quals vostè ha parlat, de les declaracions a Roma. Jo en aquestes declaracions hi era present, perquè vaig tenir l'honor i la satisfacció d'acompanyar el President en aquest viatge. A les preguntes... Era un viatge, per cert, vostè ha dit de «consum exterior», tots els periodistes que hi eren eren cata-

lans o espanyols i escrivien per a mitjans de comunicació catalans o espanyols; per tant, això, aquesta varietat que vostè diu : «normalment ho feien per al consum interior» —he entès—, «però allà es van fer unes declaracions per a consum exterior»; doncs, bé, no hi ha hagut d'aquestes declaracions cap repercussió a l'exterior, en el consum exterior, per un motiu : perquè no hi havia absolutament cap periodista de fora; tots els periodistes eren de mitjans de comunicació catalans i, en aquest cas, espanyols, perquè va ser una conferència de premsa que es va donar també als corresponents.

Hi va haver una pregunta... No és que el President anés a declarar d'una manera plena d'astúcia —com vostè ha dit— sobre aquest tema, sinó que se li va preguntar exactament què creia de la posició del Govern italià sobre la possibilitat d'acollir els F-16 que sortien d'Espanya en territori italià. No hi va haver absolutament cap pregunta sobre la posició espanyola, i ell va tenir la prudència de dir : «Sobre la posició espanyola i sobre el tema de política espanyola en aquest tema, jo no m'hi vull ficar, perquè és un tema de política interior i que és fruit d'unes negociacions d'Espanya amb els Estats Units.» Davant de la insistència que opinés sobre la posició italiana, el President va dir que a ell li semblava lògic que un estat que és membre de l'OTAN i que n'és membre convençut no volgués que hi hagués un debilitament de l'armament dels països occidentals, fins i tot per poder negociar, des d'una posició que es mantingués igual, el desarmament amb l'altra banda, i que, per tant, era lògic que un país membre de l'OTAN es plantejés seriosament de recollir els F-16 que sortien d'Espanya per poder mantenir, dins dels països membres de l'OTAN, un mateix equilibri de forces amb la intenció de negociar el desarmament des d'unes posicions més sòlides. Em sembla que aquestes declaracions entren dins del sentit comú més elemental, que a Itàlia no farien somriure a ningú, ni a França, ni a Alemanya, i suposo que ni tampoc a l'Administració central; perquè una cosa és que Espanya negociï amb Estats Units —en virtut d'un referèndum, en virtut d'una política que el President de la Generalitat no va voler jutjar— la sortida d'un determinat armament i una altra cosa és opinar de si un altre país membre de l'OTAN pot o no acollir aquest armament i donar una opinió personal de polític sobre un tema, evidentment, que afecta la política italiana. I això va ser tot. I això, senyor Armet, ho recollien els mitjans d'informació; el que potser no ho recollien tant eren els titulars. Els periodistes allà presents ho van recollir bastant fidelment. Vostè fa una interpellació emportat segurament per l'etapa política que estem vivint i emportat per l'efecte del titular, però realment aquesta expressió del President de la Generalitat de no tractar el tema concret espanyol i de donar una opinió sobre una possible posició italiana, quant al recolliment dels F-16, és tot el que va passar.

Que consti que aquí aquest tema sorprèn d'una manera terrible, perquè com que es diu : «Espanya ha tingut un gran èxit amb una negociació amb Estats Units de fer retirar els F-16», no es pot entendre que un altre país que té un passat històric diferent reculli aquests F-16, i això sembla totalment sorprenent, i el que va voler dir el President de la Generalitat és que era perfectament lògic d'un país membre de l'OTAN que s'hi troba des del principi i que creu en el reforçament de l'OTAN.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat vol tornar a

intervenir? (Pausa.) L'Honorable senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt amablement, senyor Macià Alavedra, perquè sap l'especial estima que li tinc, vostè ha tingut l'oportunitat de gaudir d'un cert impuls de la política industrial del Govern de Catalunya gràcies a l'esforç fet pels municipis de Catalunya; vostè sap perfectament el pacte tecnològic del Vallès (*remor de veus*), vostè ho sap perfectament, i, aleshores, a més a més, amb la generositat i amb la grandesa de servir-ho amb safata, perquè l'obligació és servir-ho al Govern de Catalunya, i així s'ha fet. Per tant, si parlem d'experiència i d'antiguitat de temes de promoció internacional a Europa, en podem parlar molt seriosament.

Dit això, hi ha viatges i viatges, i els viatges han de ser operatius, i quan jo parlo d'un seguici..., és a dir, diguin vostès quin govern democràtic ha d'anar pagant, a tots els viatges que fa el President de la Generalitat, siguin del signe que siguin, siguin per anar al Consell d'Europa, siguin per fer una escapadeta a Estrasburg, per anar a un fòrum que ha muntat un banc privat..., hagi de pagar tot un conjunt de periodistes perquè facin la ressonància efectiva i, per tant, el consum interior, el consum interior en el país. Digui'm vostè tots els governs, diguem-ne, que fan això; digui'm vostè els governs que fan això. I aquest és el plantejament; aquest és el plantejament.

Pregunta molt concreta : senyor Macià Alavedra, aquests quatre anys, quant porten gastats, 1.500 o 1.800 milions amb viatges del President de la Generalitat? Quant costa això? Perquè, evidentment, això és molt més barat que hi vagi vostè, a arreglar quatre coses de promoció; no cal que hi vagi tot un seguici : vostè, el Secretari de la Presidència, l'altre, el de més enllà, vint-i-quatre persones, cinquanta tal, deu *limousines*, etcètera. Digui'm vostè exactament quin cost té, perquè, evidentment, en l'Administració pública i en un sistema democràtic el que és importantíssim és la relació entre cost i benefici, i els costos sumptuaris han de ser baixos en una administració austera, democràtica i moderna.

Dir també el fons de la qüestió, i aquest fons de la qüestió és important. Dic —i ho repeteixo— que o el President de la Generalitat fa càlculs molt clars en declaracions importants que ha fet els sis darrers mesos pensant després en posteriors rectificacions que tenen un to menor i que serveixen de modulació d'allò que ha fet —i això s'ha produït en tres temes molt importants en sis mesos—, o fa un càlcul —que preferiria pensar que fa un càlcul— o és una actitud profundament irresponsable per a un president de Govern. Aquesta és la conclusió política que cal treure del tema : o és un càlcul, diguem-ne, polític, a la qual cosa direm : «mira, és genial»..., però, bé, aleshores ho han de jutjar els ciutadans, lògicament, si els sembla bé que un president digui una cosa i després ho rectifiqui amb una altra; però és una genialitat calculada.

Jo ho puc admetre, en política; el que no puc, diguem-ne, de cap de les maneres admetre és que això pugui ser, pugui ser estrictament una irresponsabilitat, és a dir, llengua fluixa, adaptació al medi, dir el que cadascú vol sentir, adaptació a cadascuna de les circumstàncies, situar-se, per tant, diguem-ne, en un terreny que un responsable institucional n'ha de fugir, perquè sempre ha de saber perfectament, perfectament, el límit del que pot i del que no pot dir.

I concretament, en relació amb les declaracions, a mi m'ha

agradat molt el que ha dit vostè, perquè si hagués estat això em sembla, diguem-ne, una cosa raonable. Jo, el que he llegit és, no les declaracions inicials, no, sinó la mateixa nota de rectificació que fa el President de la Generalitat. Diu : «Jo no vaig parlar dels acords d'Espanya amb els Estats Units, jo no vaig parlar en nom del Govern italià.» No caldria sinó! «Jo intentava reflectir l'estat d'opinió de l'OTAN i d'Itàlia.» O sigui, es va situar, diguem-ne, en un plantejament megalòman, en la defensa dels interessos d'occident!, a veure si ens entenem, i això encara és més greu. Això encara és més greu, senyor Macià Alavedra. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, senyor Armet, escolti, entrar en rivalitats amb els ajuntaments vostè comprendrà que no és la meua tasca com a Conseller d'Indústria, i dir que aquí s'ha gaudit d'una situació que havien preparat els ajuntaments, entra dins del camp d'aquelles coses que en política no s'han de fer, i sobretot en temes de política industrial, amb les coses que afecten l'economia. Nosaltres mai entrarem en rivalitat ni amb l'Administració central ni amb els ajuntaments en temes de política industrial. I això ho estem fent constantment, i vostè segueixi l'evolució que estem fent amb aquesta política i veurà que actuem així.

Pactar un tema amb els ajuntaments em sembla que és una cosa bona i favorable, a condició que després no es tingui la petita mesquinesa política de pujar aquí i retreure : «heu pactat però nosaltres ho vam fer abans», i que jo pugui pujar aquí i dir el mateix d'altres temes. El pacte necessita una determinada noblesa en el moment de pactar i després. I, per tant, senyor Armet, a mi, personalment, no m'ha agradat la seva intervenció en aquest tema, i no penso seguir per aquesta via. Tot el que facin els ajuntaments per la promoció industrial, benvingut. És en favor dels seus municipis i en favor de Catalunya, i el Departament d'Indústria i Energia donarà suport i impuls a totes aquestes iniciatives. No volem frenar-ne absolutament cap : intentem coordinar-les, intentem no duplicar-les. Això, sobre la primera observació que vostè ha fet.

Vostè, un tema que pretenia ser polític —sobre els viatges i sobre les declaracions—, el deriva immediatament cap a un tema de costos, i el tema de costos no formava part de la interpellació. Vostè, és perfectament legítim que en parli, però això és un tema de liquidació de pressupost i de valorar el que vostè ha dit : la relació entre cost i rendiment. I jo li dic que els rendiments d'aquests viatges són molt alts; així ho considerem i per això continuarem fent-ho. Si vostè creu que aquesta promoció exterior de Catalunya ha de disminuir, que no convé fer aquesta promoció econòmica, que no convé portar enfora aquesta identitat cultural i política, digui-ho clar : el 29 de maig el poble de Catalunya decidirà. Jo li he dit que nosaltres pensem continuar, ja no és qüestió que discutim vostè i jo ara aquí aquest tema, ja és massa tard de la legislatura per fer això. El 29 de maig decideix el poble de Catalunya, i amb el seu vot dirà si li agrada més aquesta política de promoció econòmica, de defensa de la identitat cultural i política de Catalunya enfora —n'hi ha alguns que diuen que no s'ha de fer, nosaltres creiem que sí, i que consti que el poble de Catalunya ho valora : llegixi's les últimes enquestes.

Però el control de costos és molt opinable. Jo podria entrar en molts controls de costos; sempre porta cap a una discussió una mica mesquina, però en tot cas és un tema de liquidació de pressupost.

El càlcul polític. Escolti'm, miri, el President Pujol no ha rectificat cap de les seves declaracions : les ha aclarides, les ha situades en el seu context, quan precisament ha vist la volada que molt sovint agafaven. És clar, tota la política catalana està girant al voltant de les declaracions que fa el President Pujol i de les rèpliques que es fan a aquestes declaracions, és una política que està girant en camp del President Pujol. A nosaltres això ens sembla perfecte, ens sembla perfecte. Però ell, el que fa, precisament per la volada que agafen les seves declaracions, és haver-ho d'aclarir i situar-les en el seu context.

Quant a la defensa d'occident, això de l'«amo» que vostè diu, només li recordaré una frase brillant del President del Govern, que diu : «No es tracta de saber com se'n van els americans d'Espanya, sinó com s'hi queden».

Gràcies, senyor President.

(*Aplaudiments i remor de veus.*)

**Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència,
al Consell Executiu sobre les competències atribuïdes
a la Generalitat de Catalunya per l'article 27.3 i 5
de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT : Bé, el segon punt de l'ordre del dia és la interpellació tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu, sobre les competències atribuïdes a la Generalitat de Catalunya per l'article 27.3 i 5 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Maties Vives, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per continuar parlant de viatges. Ja veuen que, al final de la legislatura, hem fet cas de les paraules del President Pujol quan ens deia : «Viatgin, senyors diputats, viatgin». En qualsevol cas, ell, que aquest cop ha viatjat, com tants d'altres, fora de les fronteres de Catalunya, ha provocat una interpellació d'urgència del Grup parlamentari del PSUC, de redacció de referència a les competències que l'Estatut d'Autonomia ens atorga en matèria internacional —que no ens n'atorga—, sinó en relació amb els tractats internacionals signats pel Govern de l'Estat, per portar a consideració de la Cambra les seves declaracions sobre el tema dels F-16 a Itàlia.

Segurament per això és el Conseller d'Indústria qui ens les contesta, perquè va d'avions, el tema, i segurament per això hem de fer cas sovint, en aquesta tribuna, de les opinions del President Pujol, de les declaracions d'aquí o allà, no perquè anem a jugar al camp del President Pujol, sinó perquè com que ell no ve mai al Parlament no tenim altre remei que discutir la seva política a través del que expliquen els diaris. I això és el que succeeix quan fem referència a les declaracions del President Pujol. Un President que ha anat a l'Argentina, ha anat a Londres, ha anat als països nòrdics, al Japó, als Estats Units, Itàlia, Iugoslàvia, Alemanya..., i el lògic fóra que, si aquest Parlament tingués comissió de política internacional, ens vingués a explicar què hi ha anat a fer. Com que no tenim comissió de política internacional, comissió d'affers estrangers, no se'ns in-

forma, i, per tant, uns viatges —que jo no vull entrar en quant costen, però pagats amb diners públics— de promoció de Catalunya, el President Pujol mai ha tingut, mai ha tingut la cordialitat, l'atenció, l'estricta compliment de la seva obligació com a President de la Generalitat de venir al Parlament a explicar-nos què hi ha anat a fer, amb qui ha parlat, de què, què considera que en traurem, quines expectatives ha obert, què està tancat, encara, per a Catalunya a l'exterior... I el nostre Grup parlamentari ha dit, des de sempre, que era un ferm partidari d'aquests viatges, d'obrir finestres de Catalunya al món, però, això sí, rendint comptes al Parlament de Catalunya, explicant-nos què s'hi ha fet.

I la veritat és que de les referències periodístiques, la impressió que en tenim, d'aquests viatges, és relativament pobre, és a dir, que els viatges donen relativament per a poc. I se'ns contestarà amb xifres, amb tants per cent d'inversió..., és possible que en algun cas hagi estat profitós, que en diversos casos hagi estat profitós, però, repetim, de la lectura periodística, la impressió és pobre. Sobretot, sobretot quan s'acaben de signar uns pactes de finançament a Madrid i es va a Iugoslàvia a dir que el finançament autonòmic no és bo. Sobretot quan es fan unes coses a l'interior de Catalunya, i se n'afirmen unes altres a l'exterior. Sobretot quan hi ha problemes importantíssims per a aquest país, com és el conflicte relacionat amb determinat armament dels Mossos d'Esquadra, i ningú del Govern de Catalunya s'ha dignat informar aquest Parlament de què va passar, en quina situació està el tema, de qui és la culpa del que va succeir. Sobretot quan s'emeten opinions de política internacional que no es volen donar a l'interior de Catalunya.

«Si estem a l'OTAN, cal que sigui de forma coherent, a totes», va dir el President Pujol, no al titular, a l'interior de la nota de premsa i als aclariments de les seves declaracions. L'altra cosa era un titular : «La retirada dels F-16 de Torrejón és una equivocació», això sí que era titular, però el primer encapçalament no. És una opinió d'estat. Després de l'opinió del senyor Macià Alavedra a la tribuna, és una opinió d'estat per a l'Estat, no per a l'exterior. Allò que tantes vegades li hem reclamat des del Grup parlamentari del PSUC : quin és el compromís del President de la Generalitat, en la seva condició de tal, no del senyor Jordi Pujol, sinó del President de la Generalitat, en una política d'estat, en un model d'estat pel que té a veure el governament, l'administració interior del país, i en un model d'estat pel que té a veure amb la política internacional. On és la suposada coherència del senyor Pujol? «Si estem a l'OTAN, cal que sigui de forma coherent», i aquesta coherència ell la deriva dient : «hi hem d'estar a totes». En les seves opinions hi ha la coherència d'un país o en els resultats d'un referèndum? On és la coherència d'un país, en allò que va votar o en allò que el seu President, el President de la Generalitat, decideix de *motu propi*? El Partit Socialista Unificat de Catalunya va recomanar el vot «no» en aquest referèndum, i vam perdre en el conjunt de l'Estat, però vam guanyar a Catalunya; no el PSUC, va guanyar el «no» en el referèndum. Un referèndum que deia que «la participació d'Espanya a l'Aliança no inclourà la incorporació a l'estructura militar integrada», que deia que «es mantindrà la prohibició d'instalar, emmagatzemar o introduir armes nuclears en territori espanyol» —quan ara ens assabentem pels mitjans de comunicació que, això, és materialment impossible des del punt de vista de control espa-

nyol. Tres : que «es procedirà a la reducció progressiva de la presència militar dels Estats Units a Espanya». Per tant, en el conjunt de l'Estat guanya que «es procedirà a la reducció progressiva de la presència militar dels Estats Units a Espanya», el senyor President de la Generalitat de Catalunya afirma altrament a l'exterior. I és clar que això no va guanyar a Catalunya, va guanyar el «no», però no pas perquè el poble de Catalunya sigui més atlantista que la resta de l'Estat i estigués en contra d'aquestes condicions, va votar el «no» perquè no volia integrar-se a l'Aliança Atlàntica ni en aquestes condicions. I, en conseqüència, si estem, si volem que el President d'un país mantingui la coherència de país a l'exterior, el President Pujol, el que ha de manifestar fora de Catalunya és els resultats del referèndum a casa nostra, ja sigui pel rebuig a la incorporació a l'Aliança, ja sigui per la defensa estricta de les tres condicions, de les tres premisses que encapçalaven el vot.

És clar que l'altre dia el senyor Ferrer ens feia una demostració, des del banc del Govern, d'en quina situació política, en matèria internacional, està situat l'actual Govern de Catalunya, que encara és a l'època de la guerra freda, quan feia una broma realment de mal gust afirmant que ens preocupéssim, el Grup parlamentari del PSUC, tant del que succeïa a l'altre costat d'Europa com del que passava a la franja de Cisjordània i Gaza. Escoltin, ningú, ningú de les formacions polítiques que hi ha aquí ha tingut més interès, més interès que el Grup parlamentari del PSUC a denunciar situacions a l'altre costat d'Europa. Ningú! I diem això sense cap mena de mala consciència, no pas per netejar aquesta mala consciència que algú pot suposar que tenim, sinó perquè el senyor Ferrer, el Govern de Catalunya, no pot instal·lar-se, avui, en aquesta situació. Quan la situació de guerra freda desapareix de l'escenari polític internacional, no és bo, ni lògic, ni el poble de Catalunya s'ho mereix, que el Govern de la Generalitat s'instal·li encara, quan hi ha passes avançades cap a la distensió, no és bo que el Govern de Catalunya s'instal·li encara en aquesta tessitura. Per tant, entenem que el que ha de fer el President de la Generalitat és no posicionar-se amb un vot, en matèria de blocs militars, a favor d'aquests blocs, quan ells mateixos estan fent esforços, creiem que sincers, per superar aquesta mateixa política de blocs.

El que succeeix és que el senyor Pujol, a Roma, va ensenyar la seva lluna atlantista, i la va ensenyar quan presideix un país, quan és president d'una nació que no ho és. I és llavors quan cauen, com una pera madura, les seves ambigüitats davant el referèndum de l'OTAN; és llavors quan descobrim la pobresa de recursos d'un president que, segurament en aquell moment, no va tenir el coratge, davant d'això a què vostès fan tant de cas, que són les enquestes, de dir al poble de Catalunya que s'havia d'anar a votar «sí» en el referèndum. I ara es produeix una situació curiosa, que és veure un president de la Generalitat —potser perquè té altres enquestes i pot preveure que passarà després del 29 de maig— arreglant-se, de forma absolutament covarda, amb les tesis d'Aliança Popular. Aliança Popular és coherent que faci declaracions com aquestes, i així ho van fer al cap de dos dies, van dir : «ens alegrem que el President Pujol coincideixi amb les tesis de sempre d'Aliança Popular»; és un primer caminet per, si vostès perden la majoria absoluta, lògicament saber en quin cantó de la Cambra, en quin costat de la Cambra pensen repenjar-se el dia de demà.

El càrrec de President de la Generalitat i el vot «no» del poble de Catalunya a la incorporació a l'OTAN no autoritzen el President de la Generalitat a manifestar-se, a l'exterior, en contra de la decisió del poble de Catalunya, a donar una imatge, a nivell europeu, que no és la majoritària d'aquest país. Aquest és un país que vol la pau, és un país que ha estat, de sempre, en contra dels blocs. I que quedi clar : de tots els blocs militars, de tots dos blocs militars. És un país que ha fet vot permanent pel desarmament, és un país no atlantista, i és un país no atlantista, entre altres coses perquè ha hagut de lluitar molts anys per recuperar, encara que sigui amb petites dosis, la seva sobirania nacional, la seva capacitat d'autogovern com a poble. En conseqüència, si a això hi sumem aquestes declaracions, les que feia l'altre dia el senyor Ferrer, la concessió de medalles a ex-ambaixadors de països la situació dels quals m'excuso d'explicar-los perquè la vam fer l'altre dia i aquesta mena de misses pro OTAN que el President Pujol va depatxar en aquest viatge a l'exterior, entenem que tenim un dibuix perfecte de quina és la concepció de la ubicació de Catalunya en aquest context polític internacional, que, en qualsevol cas, és a les antípodes del que va votar el poble de Catalunya en el referèndum de l'OTAN. En conseqüència, per saber si això és així, hem preguntat quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb dos aspectes de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que fan referència a la consideració que Catalunya tindrà en matèria de tractats internacionals i a la seva ubicació en relació amb el tema. Viatgi, senyor Macià Alavedra, viatgi!

El Sr. PRESIDENT : Per a una contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors diputats, tinc certes dificultats a contestar una exposició tan incoherent, senyor Vives. (*Remor de veus.*) Realment, vostè comença demanant quins són els propòsits de capteniment quant a les competències atribuïdes a la Generalitat de Catalunya per l'article 27.3 i 27.5 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i aquesta pregunta la signa vostè; suposo que en fer aquesta pregunta va tenir la precaució de llegir-se el que diu l'Estatut de Catalunya en aquests temes, i això és per introduir els temes dels quals vostè ha parlat? I vostè és un jurista, senyor Vives? Però si l'Estatut d'Autonomia, en aquests articles, ens parla dels tractats que afectin les competències de Catalunya, i estem parlant d'un tema de defensa que no és competència de Catalunya, que és competència de l'Estat, i vostè es llança a fer aquesta pregunta citant dos preceptes equivocats, i després fa aquesta exposició i ve aquí amb la seva veu, demanant rigor i demanant coherència? Home!, senyor Vives, per favor, suposo que en la seva defensa professional examina els temes amb una mica més de rigor, perquè, realment, presentar aquesta interpellació i tractar aquest tema és realment intolerable. (*Remor de veus i xiulets.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Quan jo era diputat a Madrid, fa poc, resulta que els diputats del Govern esbroncaven l'oposició, i aquí els diputats de l'oposició també esbronquen el Govern; és a dir, que es veu que és una cosa consubstancial amb la manera de ser del seu Grup. Perquè... (*Remor de veus i xiulets.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Bé, senyor Vives, el tema dels viatges, vostè no l'ha entès. El President li diu que viatgi vostè (rialles), i aquí estem parlant dels viatges del President. (*Remor de veus.*) No té res a veure una cosa amb l'altra. El President li recomana que viatgi vostè, i aquí els viatges de vostè, en aquest moment, no interessin, sinó que interessin els nostres. (*Remor de veus.*) Sempre hi ha la referència que el President Pujol no hi és; potser és que està entrevistant-se amb el senyor Ribó, o amb el senyor Obiols (*rialles*), o que el senyor Ribó ha cregut el que li recomana el President i està viatjant. Vull dir, aquesta referència constant a assenyalar la presència o l'absència del President aquí, al final de la legislatura ja és com un disc una mica ratllat.

Vostè diu que la referència que vostè té pels mitjans de comunicació sobre els viatges són pobres. Això és un tema enormement subjectiu, vostè podria dir això com una altra cosa. Jo crec que la referència dels mitjans de comunicació no són gens pobres. El senyor Armet abans deia una cosa que té més sentit i que té més lògica, en tot cas; jo no hi estava d'acord, però diu que això es feia per al consum interior i per a la repercussió aquí; és clar, si la repercussió és pobre, tot això no lliga. Em sembla que realment és llançar una frase, també, sense haver-la meditat. I pobre la repercussió del viatge al Japó? I que jo no crec que aquests viatges serveixin per arrencar un procés d'inversió? Però, és clar, quan resulta que coincideix i que després d'aquest viatge —i no únicament, evidentment, no seré tan innocent de dir que és per aquest viatge— es crea un procés d'inversió japonesa que converteix Catalunya en la zona de més inversió japonesa d'Europa, vostè d'això en diu un resultat pobre, i quan es va a Suècia i es visita l'empresa Electrolux i després, com a conseqüència d'aquest viatge i d'altres negociacions, l'empresa Electrolux entra en una empresa en crisi, com Corberó Domar, que representa 1.500 llocs de treball, vostè d'això en diu un resultat pobre; és una avaluació subjectiva. Jo contra això no hi puc lluitar, però, senyor Vives, estic en desacord totalment amb vostè. I quan li he dit al principi —i això ha motivat uns murmuris de la sala— que la seva presentació era incoherent —i crec que ho era perquè, sobretot, ja s'havia dit tot abans, en la interpellació del senyor Armet, i a vostè li ha costat de trobar l'interstici—, ens llegeix les condicions del referèndum de l'OTAN. És que hem vingut aquí a sentir-li a vostè la lectura de les condicions del referèndum de l'OTAN en aquesta interpellació? No em faci riure, tot això ja ens ho coneixem! I, aleshores, ens parla de Cisjordània i de Gaza. Ens parla de la política de blocs, i ens diu una cosa que jo li aclariré de seguida, diu : «El President Pujol ensenya la seva llauna atlantista». És que el President Pujol diu que és atlantista, ho diu a tot arreu, ho ha dit sempre. Vostè, senyor Vives, què fa amb això, quin descobriment fa? Perquè, vostè, quina és la seva llauna? (*Rialles.*) Perquè vostè ve aquí presentant una llauna neutral : «jo estic entre els dos blocs, jo estic al mig». Quina llauna és la seva? Perquè el President Pujol diu quina és la seva : l'atlantista. Vostè, en tot cas, si vol parlar d'aquest discurs d'alta volada política, primer s'ha de definir, i no jugar la carta d'una neutralitat, però que, en tot el que diu al voltant de les condicions del referèndum i de la política de blocs i de Cisjordània, jo sí que li veig la llauna. (*Remor de veus.*)

Escolti, miri, el tema del no de Catalunya, és un argument dialèctic, que vostè pot utilitzar, però vostè sap que en matèries

de defensa, que són de la competència de tot l'Estat, el que compta és el resultat de l'Estat, i aleshores, això d'anar traient el que va votar Catalunya, doncs, això, realment vostè sap que no té cap defensa jurídica, tampoc, és un altre argument, serà un argument polític ja molt gastat, però que no li serveix per definir les opinions del President de la Generalitat. Quant a les opinions del que va dir a Roma, jo no ho repetiré aquí, perquè ja ho he dit abans en contestar a la interpellació del senyor Armet. Com tampoc entenc, o només ho entenc com a argument polític, que vostè vulgui dir que ens anem alineant amb les posicions d'AP. Escolti, el sí al referèndum el van votar els socialistes, AP va recomanar l'abstenció; és que vostè ens llegeix les condicions del referèndum i no es recorda de qui va votar a qui. (*Se sent algú que diu: «I Convergència!». Remor de veus.*)... Això és un altre tema. (*Fortes rialles.*)

I, finalment, senyor Vives, sap greu una mica, potser la duresa de la meua intervenció, que, en tot cas, no era volguda, però és que realment vostè fa unes afirmacions amb una contundència i amb una seguretat que, a vegades, amaguen una certa feblesa d'arguments pel to i per la seguretat, doncs, jo, senyor Vives, el que li volia dir sobre el tema que nosaltres s'ha dit que ens movem molt per les enquestes i que fem cas de les enquestes, i que diem això en funció de les enquestes i dels resultats, jo li dic que nosaltres sempre hem dit una cosa, i que li recomanem a vostè, efectivament, que té tot l'interès a practicar-la: no faci cas de les enquestes. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, substanciades aquestes... El senyor Maties Vives vol contestar?

El Sr. VIVES: Si el senyor President em permet, sí. No, senyor Macià Alavedra, què va votar Convergència i Unió en el referèndum no és un altre tema, és el tema, és el tema! Per tant, permeti'm..., és a dir, jo el que els pregunto en la interpellació —que no comparteixo, lògicament, cap de les seves afirmacions, en relació amb l'oportunitat o no de la redacció; en qualsevol cas és una redacció a la qual hi hem hagut d'anar a parar per determinades, diguem-ne, digressions de la Mesa del Parlament, sempre respectables, en relació amb l'admissibilitat o no a tràmit de determinades interpellacions... Miri, els primers tres minuts de la seva intervenció li fan un flac favor, senyor Alavedra. Vostè té prou rigor i és un personatge prou seriós com per no haver de recórrer a aquests vells tòpics. És a dir, intentar fer gracies sobre si el «viatge, viatge», sobre el text escrit, sobre a veure si el text de l'Estatut, si el rigor, etcètera; vostè té arguments suficients de pes, perquè és un bon parlamentari, per rebatre interpellacions, des de la seva posició ideològica, des de la seva posició política, sense recórrer a aquests tòpics. Si jo he parlat del fet lamentable que el President Pujol no fos aquí és perquè qui va fer les manifestacions i a qui interpel·lem no és el senyor Obiols o el senyor Ribó, és el senyor Pujol. No es preocupi que el dia que vostè faci una interpellació aquí al senyor Ribó —espero que tingui l'oportunitat de poder-les fer ben aviat (*riales*)—, el senyor Ribó serà aquí; és a dir, no enviarà un tercer a contestar-lo, això li puc garantir, serem coherents i rigorosos. (*Remor de veus.*)

Però bé, anem al tema, si no se m'encendrà aquí el llum. Senyor Alavedra, jo no li he dit, en cap moment, que els resultats dels viatges —i m'interessa deixar-ho clar— sigui un resultat pobre, no m'ha escoltat bé. Li he dit que tenia una pobra impressió periodística dels viatges, no dels resultats; és que els re-

sultats són desconeguts, d'això és del que em queixo. És a dir, el President Pujol, quan torna de l'estranger, hauria de venir al Parlament i dir «escolti, miri, doncs, he fet això, he fet això altre, amb els diners que vostès administren a través del Pressupost, que vostès m'aproven, jo he fet això, he fet això altre, tinc aquestes expectatives, s'ha obert aquest forat, s'ha obert aquesta escletxa», etcètera, i això és el que no fa. Per tant, «pobres», no ho sé; «esplèndids», tampoc ho sé, tant de bo!, però, en qualsevol cas, desconeguts. AP va votar abstenció, oh!, és clar, ja ho sé, però les posicions que defensava i els motius pels quals aportaven l'abstenció era la seva disconformitat amb el mateix referèndum i amb el plantejament que se'n feia, i, en conseqüència, era una posició que, des del punt de vista polític, els porta a vostès ara a la seva posició, no a allò que van votar o no van votar, perquè, quan vostè diu «bé, el que va votar Convergència i Unió és un altre tema»; doncs, no, és el tema. I el senyor Pujol és atlantista: el senyor Pujol sempre és moltes coses «a toro pasado», i si era realment atlantista, havia de sortir davant del poble de Catalunya, si vostè vol com a Secretari General de Convergència Democràtica, i abans del referèndum dir: «Poble de Catalunya, a votar "sí" al referèndum perquè jo estic a favor de la incorporació d'Espanya a l'OTAN i el meu partit és favorable a la incorporació d'Espanya» —que és dir la incorporació de Catalunya— «a l'OTAN, també». Però això calia que ho fes abans del referèndum, no deixar la més planera ambigüitat, no tenir la por de col·locar-se en una posició en contra de la voluntat majoritària de Catalunya, i això no ho deien les enquestes, ho deia el referèndum; per tant, és una posició covarda d'un president de la Generalitat que no vol mullar-se, perquè sap que no compta amb la majoria del poble de Catalunya, d'acord amb la seva posició. Què fa? Planeja la més sincera ambigüitat sobre Catalunya de veure què votarà, deixa que se li facin tot tipus d'acusacions, i permet que ara vingui el senyor Macià Alavedra a la tribuna del Parlament de Catalunya i digui: «Escolti, nosaltres, dos anys després de veure què va passar al referèndum, atlantistes, sí, els primers, de tota la vida!, oh!, ja ho crec!, oh! i tant que sí; el senyor Pujol sempre ho ha estat; en canvi, el que no sabem què són són vostès». Miri, he intentat dir-li el més clar que he sabut; vostès són partidaris del manteniment de la dinàmica de blocs i d'arreglar-se amb un d'aquests blocs, i nosaltres som partidaris de la desaparició d'aquests blocs i del no-arreglament, mentrestant, d'Espanya i, per tant, de Catalunya, en cap d'aquests blocs militars. I aquesta posició és clara, planera i la vam defensar abans del referèndum de l'OTAN i després del referèndum de l'OTAN. Però, en qualsevol cas —ho reitero—, vostè no ha donat resposta al que era la inquietud que motivava el Grup parlamentari del PSUC a presentar la interpellació, que és quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat en relació amb les matèries que feien referència al text de la nostra interpellació, que fan referència, totes elles, a aquells tractats internacionals que poden afectar determinades competències de la Generalitat de Catalunya; és a dir, des del manteniment estricte de creure que tot allò que succeeix a Catalunya és competència de la Generalitat —frase que no és meua, sinó del seu President de Govern—, és evident que podem tractar aquest tema amb l'òptica amb què l'hem plantejat, la motivació, la inquietud venia donada pel fet —i això no és una vella arma dialèctica, que és el

que es diu sempre des del Govern quan no se sap què contestar—, això és la rotunditat o l'evidència mateixa, no és la meva seguretat, és la seguretat dels fets; no és una suposada debilitat en l'argumentació, sinó la realitat dels fets, perquè el President de Catalunya, que no es va manifestar abans del referèndum de l'OTAN, dos anys després va a l'exterior a fer manifestacions que són flagrantment contradictòries amb allò que va votar el poble que governa fa exactament dos anys en aquest país, perquè ell diu no només «sí a l'OTAN», sinó «F-16, presència militar estado-unidenca en el conjunt de l'Estat espanyol», quan el poble de Catalunya, i també el poble d'Espanya, va votar no a aquest fet en concret. I això, Macià Alavedra, vostè, després del seu castell de focs més o menys «xistós» —que el desmereix, que el desmereix, ho dic sincerament—, no ho ha contestat.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, celebro que el senyor Vives hagi aclarit el tema de la pobra impressió dels viatges i que, en definitiva, no sàpiga si és pobra o no, la seva impressió; el que demana és informació, informació sobre els viatges : hauria pogut fer un altre tipus d'interpellació i li hauríem donat un resultat concret dels viatges fets, i tot això.

Jo li prometo, senyor Vives, si un dia el senyor Ribó és President de la Generalitat i jo tinc la sort de ser diputat de l'oposició, que, evidentment l'interpellaré —com serà la meva obligació—, però que intentaré fer una interpellació amb més rigor, i que per parlar dels F-16 i donar excuses de l'admissió de la Mesa del Parlament no hauré d'inventar-me el que penso de dos articles —el 27.3 i el 27.5— que no tenen res a veure amb el tema de què hem parlat avui. I vostè, al final, em torna a dir : «Vostè no m'ha contestat la pregunta concreta de compliment de l'article 27 de l'Estatut». Doncs, miri, la hi contesto : el complirem escrupolosament d'aquí al 29 de maig, senyor Vives, però sàpiga que aquests articles fan referència a les competències exclusives de la Generalitat afectades pels tractats internacionals —hi ha una referència clara als tractats duaners— i que de cap manera fan referència al tema de l'OTAN. Per un motiu : perquè es refereix a un tema —la defensa— que no és competència exclusiva de la Generalitat i que és competència exclusivíssima de l'Estat; i, això, vostè, senyor Vives, ho sap, i el que fa acudits no sóc jo, és vostè, i el que queda desmerescut amb aquest acudit és vostè.

Vostè, quan parla de l'atlantisme, té una intenció d'arreglar-nos amb AP. Escolti, aquí els atlantistes avui dia són els socialistes; vostè no se'n recorda, que el canvi l'han fet els socialistes. El canvi, en aquest tema, l'han fet els socialistes, i vostè, sobre aquest tema, calla. Per què? Per maniobra política? Diu : «El President Pujol, abans del referèndum, ho hauria hagut de dir, que és atlantista, i no després». El President Pujol va votar «sí» al Congrés de Diputats perquè el tema de l'OTAN es va plantejar durant el Govern d'UCD i la Minoria Catalana va votar que «sí» a l'OTAN; vostè, d'això, tampoc se'n recorda. En aquell moment són els socialistes, que van votar que no. Per tant, vostè demana que el senyor Pujol s'hauria hagut de pronunciar abans...; s'hi va pronunciar, i s'hi va pronunciar amb els vots de la Minoria Catalana. És a dir que per això li dic que el seu discurs, a mi, no m'acaba de

lligar. Però no voldria entrar aquí en un debat sobre l'OTAN; voldria entrar a tornar a dir que a Roma el President Pujol no es va ficar en res intern espanyol, i que va dir que era molt lícit que un país que estigués a l'OTAN i que cregués en l'OTAN es plantegés de no desarmar unilateralment l'OTAN, fins i tot per poder negociar millor el desarmament global.

Moltes gràcies, senyor President.

Projecte de Llei de l'Esport

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de l'Esport i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen.

Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei? (Pausa.) L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en el camp de l'esport i del lleure com a conseqüència de les previsions de la Constitució Espanyola : l'article 43 estableix que «els poders públics fomentaran l'educació física i l'esport i facilitaran l'adequada utilització del lleure», i l'article 148, en el punt 19, assenyalava que «les comunitats autònomes podran assumir competències en la promoció de l'esport i el lleure», matèries compreses com a competències exclusives en l'article 9.29 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Si bé tant la Constitució com l'Estatut es refereixen a l'esport en un sentit de foment, de promoció i de suport, en relació amb el paper a jugar-hi els poders públics, això no vol dir que els òrgans de l'Administració pública hagin d'ésser aliens als altres aspectes de la matèria, que avui ha passat a afectar en gran manera el funcionament de la societat i quan la mateixa Organització de les Nacions Unides té proclamada des del 21 de novembre de 1978 la Carta Internacional de l'Educació Física i l'Esport, la qual assenyalava com a dret fonamental de la persona l'accés a l'educació i l'esport, concepte que progressivament s'ha incorporat al marc constitucional. Tampoc no es pot oblidar que l'esport, tal com el coneixem avui, nasqué amb la societat industrial i ara, mercès el seu perfeccionament continuat i a la universalitat de les seves regles, normes i organitzacions, ha esdevingut un llenguatge entenedor per a tothom, que depassa tota classe de barreres de llengua, ideologies, estats, i que atreu, ja sigui per la bellesa de les seves pràctiques físiques, de la seva força moral i ètica, de l'espectacularitat o de l'emotivitat, o per la seva funció educativa i cultural, l'atenció de tota la humanitat.

En el territori de l'Estat espanyol, Catalunya ha jugat un paper capdavanter en el camp de l'esport, que li ha donat —i que encara és vigent— un estil propi i una indiscutible personalitat en el seu desenvolupament.

Des de la fundació, l'any 1876, de l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques, que és el primer veritable club esportiu català, i també amb motiu de l'Exposició Universal del 88, Barcelona centralitzà tot un moviment d'avantguarda esportiva que donà lloc a la introducció a tot l'Estat, a través de

Catalunya, de molts dels diversos esports. El desplegament d'aquesta activitat s'inicià, es realitzà i va desenvolupar-se per mitjà d'unes societats esportives —els clubs— que constituïen, des d'aquell moment —i encara són en plena vigència avui dia—, les cèl·lules bàsiques que apleguen, representen i donen un servei esportiu directe a la societat.

Els clubs catalans han treballat a la recerca d'una simbiosi entre esport, cultura i ciutadania, i aquest fet ha donat una estructura molt singular a les nostres entitats, les quals, moltes vegades, en el transcurs ja d'un segle, han ajudat a pujar el caràcter i la manera de fer del nostre jovent. I els nostres clubs foren i han estat en molts casos, en els temps difícils, els dipositaris d'un esperit lliure i democràtic, i sempre capdavanters de l'esport i de la cultura pròpia. Se n'ha dit —i és cert— que han contribuït en gran manera a la construcció de la Catalunya moderna. Per donar alguns exemples històrics dels orígens i de la formació de l'esport a Catalunya, i del que estic dient, em limitaré tot seguit a exposar alguns casos prou significatius.

Les pràctiques i competicions atlètiques comencen a Catalunya l'any 1909, amb motiu de la inauguració del primer camp de joc del Club de Futbol Barcelona. L'any 1914 s'obtenen els primers rècords espanyols i el 1915 es funda la Federació Atlètica Catalana, que fou, tot seguit, reconeguda pel Comitè Olímpic Internacional. No és, en canvi, fins al 1920 que es crea la Federació Espanyola d'Atletisme.

Si mirem altres esports populars i olímpics, com per exemple la natació o el bàsquet, ens trobem també amb aquesta mateixa constant: que el seu origen i consolidació a Espanya comença per Catalunya. Així, quan Bernat Picornell organitza l'any 1907, al port de Barcelona, el primer Campionat d'Espanya, comença la natació a casa nostra i a tot l'Estat; un mes després, va néixer el Club de Natació Barcelona, i, a partir d'aleshores, va prendre estat oficial aquest nou esport. El bàsquet, el bàsquet d'origen americà, s'introduí a Catalunya l'any 1922 i en foren els primers clubs el Laietà, l'Europa, el Martinenc i la corresponent secció del Futbol Club Barcelona; la Federació Catalana de Bàsquet es creà l'any 1924 i l'Espanyola el 1943; els clubs s'agruparen després en federacions de cada esport, i l'any 1933 es van coordinar mitjançant una Unió Catalana de Federacions Esportives, el primer president de la qual fou, precisament, el mestre Pompeu Fabra.

He citat aquests exemples no pas per orgull, sinó perquè penso que aquest historial ha de constituir per a tots, per a tots nosaltres, una major exigència, exigència que ha d'incidir també en la nostra manera de legislar a l'hora de fer ús de les nostres competències exclusives que ens corresponen en aquesta matèria de l'esport.

Ens cal recordar igualment, al costat de l'evolució de l'esport a Catalunya, que avui s'ha convertit en un fenomen social universal i que és actualment, per a la nostra societat, un instrument d'equilibri, relació i integració de l'home amb el món que l'envolta. L'esport forma o ha de formar part de l'activitat de l'home, des de l'escola fins a la tercera edat, i ha d'ésser un element educatiu, tant per als esportistes d'*élite* com pels que se'n serveixen simplement com un instrument d'equilibri personal. També cal considerar els models de vida que han imposat les noves fórmules de la societat moderna i que, en una evolució constant, ens encaminen cap a una nova etapa del desenvolupament humà.

Com a punts paradigmàtics destaquen, per un costat, la consolidació del fenomen de la concentració urbana de la població i, per un altre, l'ampliació, amb un creixement constant, del temps lliure, i, per tant, l'entrada d'una nova forma de vida social, en la qual el lleure haurà d'omplir-se amb activitats de signe positiu. És ben evident l'important paper que hi jugaran l'esport i les activitats físiques per omplir, en aquest sentit positiu, el temps lliure.

Tots aquests fenòmens socials —dels més importants del nostre temps— obliguen els poders públics a donar-los un tractament preferencial i amb visió de futur, sense oblidar i reconèixer les aportacions, que, com hem dit abans, nasqueren de manera espontània i popular i ens han conduït de manera decisiva a la situació actual, però tenint en compte que l'esport s'ha convertit en una necessitat pública que cal posar a l'abast de tothom.

Tota aquesta pluralitat d'idees i de situacions a què em refereixo cal que siguin tingudes en compte en establir la regulació legal de l'esport. El Govern de la Generalitat ja va aprovar el gener del 1984 un Projecte de Llei, una àmplia consulta prèvia amb els estaments esportius. Aquell Projecte, donada la data de presentació al Parlament, no va poder ser aprovat en la legislatura anterior: davant les circumstàncies del desenvolupament legal de l'esport, ha estat molt convenient, en el curs de l'actual legislatura, no solament revisar i completar el text del 1984, sinó també esperar la consolidació arreu de l'Estat espanyol d'uns principis d'autonomia esportiva, sobre els quals la Generalitat de Catalunya va ser pionera a regular, com federacions i entitats esportives, registres d'entitats, comitè de disciplina esportiva, etcètera, i que avui ja han assolit fermesa definitiva, en haver-se incorporat quasi d'una manera mimètica a les normes legals de moltes altres comunitats autònomes.

En concret, respecte al Projecte de Llei que tinc l'honor de presentar a la consideració de la Cambra, em cal, en primer lloc, destacar la seva adequació a la nova organització territorial de Catalunya. En aquest sentit, el Projecte té especial cura a determinar les competències que corresponen als municipis i a les comarques i aprofundeix en el principi de descentralització, que es concreta en l'atribució d'importantes responsabilitats d'actuació en l'esfera local.

D'altra banda, com a primera llei sectorial que incideix en les competències fins ara exercides per les diputacions, es porta també a terme l'aplicació de la Llei del 4 d'abril del 87, la Llei 5, respecte a la necessària operació de redistribució de les competències provincials sobre l'esport i dels recursos per exercir-les.

Entre aquests recursos econòmics es fa esment, cal fer esment dels procedents de les travesses, que s'hauran d'invertir per la Generalitat en instal·lacions esportives de caràcter local, a través, precisament, dels municipis i de les comarques.

Del conjunt d'objectius i principis rectoris del projecte es desprèn la voluntat de fomentar, divulgar i coordinar la pràctica de l'activitat física i l'esport arreu de Catalunya, en tots els nivells i estaments socials, per tal de fer realitat el dret de tots els ciutadans a exercitar les seves facultats físiques, intel·lectuals i morals mitjançant el lliure accés a una formació física adequada i a la pràctica de l'esport.

Tot això es pretén aconseguir regulant, essencialment, els aspectes institucionals de l'esport, l'Administració esportiva i

les diferents mesures que han de fer possible complir de manera real i efectiva el principi establert en l'article 43.3 de la Constitució Espanyola.

Pel que fa a l'organització institucional de l'esport català, el Projecte que presento remarca els principis de participació, coordinació i col·laboració de l'Administració esportiva de la Generalitat amb les altres administracions públiques competents i, molt especialment, amb les diferents entitats esportives. En relació amb aquestes últimes, es ratifica el plantejament jurídic i polític que la Generalitat ha estat aplicant des de l'any 1981 i que després ha assolit vigència gairebé a tot arreu de l'Estat.

Cal destacar també l'especial referència que fa el Projecte als consells esportius, com a agrupacions formades per entitats dedicades essencialment al foment i la promoció de l'activitat esportiva escolar, l'àmbit d'actuació de les quals s'ha d'ajustar als nous criteris de l'organització territorial de Catalunya.

Sobre les federacions esportives, s'estableixen els requisits per a la creació de noves federacions, sota el principi que només es pot reconèixer a Catalunya una federació esportiva per a cada esport. Una qüestió a remarcar és la consideració que es fa de la Unió de Federacions Esportives Catalanes, institució que ja havia creat la Generalitat de l'època de la República l'any 1936.

L'organització administrativa de l'esport a Catalunya s'articula sobre la Secretaria General de l'Esport, que constitueix l'òrgan superior de direcció, si bé ha d'actuar sota l'assessorament del Consell Català de l'Esport, que es constitueix com un òrgan consultiu i en el qual participen representants de les diferents institucions i entitats esportives de Catalunya.

El Projecte dedica especial atenció a la gestió de l'educació física i l'esport; en l'àmbit de l'esport universitari es preveu la creació d'un consell d'esport universitari amb la funció de coordinar i assessorar l'educació física i esportiva en aquest àmbit. L'Escola Catalana de l'Esport i la promoció de l'esport d'*élite* són dos altres serveis especialment rellevants que regula el Projecte i que queden directament sota la responsabilitat de la Generalitat.

Pel que fa a la realització d'instal·lacions esportives en el territori de Catalunya, el Projecte defineix els diferents instruments per poder portar a terme una política degudament coordinada entre totes les institucions que han de prendre iniciatives en aquest camp. Aquest pla ha d'ésser aprovat pel Consell Executiu, i ha de garantir la participació prèvia de les entitats interessades i, especialment, de les corporacions locals.

L'activitat planificadora de la Generalitat s'estén també a un aspecte tan important com és el de la subvenció per a inversions en instal·lacions esportives que enduguin els municipis i les comarques, amb la finalitat d'assegurar l'existència d'una xarxa equilibrada d'instal·lacions i equipaments en tot el nostre territori.

I, finalment, pel que fa al capítol de la disciplina esportiva, el Projecte concreta l'estructura del Comitè Català de Disciplina, avui ja constituït i en ple funcionament.

També cal fer esment, a l'últim, de la regulació detallada de la tipificació de les infraccions i les sancions aplicables, per tal d'adequar aquesta regulació legal als principis constitucionals que inspiren el sistema, el règim sancionador en general.

Per tot això, per tot el que porto dit, demano l'acolliment favorable de la Cambra a aquest Projecte de Llei que presento,

amb les importants millores que hi ha introduït la Comissió de Política Cultural, i també de les que són conseqüència del Dictamen del Consell Consultiu, que han estat degudament assumides.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Essent que no, començarem ja el debat del Projecte de Llei.

Primer es començarà per les esmenes a la totalitat; n'hi ha tres. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Popular; per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, la concurrència de la Cambra —de diputats, em refereixo— és lo retrat de l'interès que desperta la Llei de l'Esport. Lo fet que el Govern de la Generalitat ha tingut quatre, cinc o sis anys per presentar un projecte de llei de l'esport que fos model i exemple de la modernitat i de la creativitat de què tant se presumeix, habitualment, en termes generals, hauria estat un fet circumstancial, criticable només des del punt de vista del retard, però en cap cas hauria estat motiu suficient per desestimar una llei, imprescindible, no només per a un sector important de Catalunya, sinó imprescindible per a tota la societat de Catalunya. Amb estes paraules vull significar que, a pesar del retard, val la pena, moltes vegades, esperar, quan l'important no és el que és, sinó que allò vertaderament important és el que convé que sigui.

Lamentablement, lo text articulat, des de la nostra opinió, ni és important pel que és ni és important pel que convé que sigui : tres-centes divuit esmenes a l'articulat per a setanta-set articles o, lo que és igual, una mitjana de quatre esmenes per article, demostren la falta d'acord i la falta de consens que, de manera insistent, han estat reclamant los grups parlamentaris de l'oposició i, sobretot, aquells sectors implicats en matèria esportiva a casa nostra.

La lectura del text articulat i les manifestacions del Portaveu de Convergència i Unió, senyor Subirà, fa pocs dies, han posat al descobert que lo que persegueix est Projecte de Llei és més la cobdícia dels recursos econòmics de les diputacions provincials que no pas allò que vertaderament interessa a la sensibilitat, com a condició inherent a tots els esportistes i, en aquest concret, a tots els esportistes de Catalunya.

I, de la mateixa manera que avui vull reiterar i fer públic lo nostre reconeixement a l'interès i la voluntat de l'Il·lustre Diputat senyor Joan Aymerich per arribar a acords transaccionals, fins a última hora, amb los grups que han presentat esmenes a l'articulat, i també el reconeixement al comportament —flexible esta vegada— del President de la Comissió de Política Cultural, Il·lustre Diputat senyor Colomines, no és menys cert que la decisió del Grup parlamentari de Convergència i Unió de prohibir l'habitual treball en ponència als diputats de l'oposició ha estat lo motiu fonamental d'una llei carregada de desacords que arriba al Ple del Parlament amb dues-centes cinquanta-quatre esmenes parcials i tres esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte de Llei.

I vull manifestar i vull recordar que per tres vegades quasi consecutives al llarg d'esta legislatura est Diputat que està en ús de la paraula ha defensat des d'esta tribuna la Direcció General de l'Esport i ha posat de manifest l'actitud coherent i el treball del seu Director General quan, les dues últimes vegades, va ser criticat —políticament, em refereixo— per la senyora Vintó, del Grup parlamentari del PSUC, i precisament pel senyor Terradellas, Ponent d'esta Llei pel Grup parlamentari Socialista.

En canvi, avui volem formular la nostra protesta més enèrgica pel desafortunat comportament del Director General de l'Esport, senyor Vilaseca, en relació amb les declaracions que va formular al programa *Debat*, de Televisió Espanyola, segona cadena, fa dos diumenges, quan davant de milers d'espectadors, va tenir —i ho dic amb tota la cordialitat— l'atreuiment i la descortesia de manifestar que s'havia buscat lo consens en la Llei de l'Esport, però que no havia estat possible. La paraula «mentida» mai és adequada en lo medi en què ens movem, però que el Director General de l'Esport va faltar a la més elemental veritat és innegable, llançant afirmacions que deterioren la propietat de mantenir immutable una cosa.

Probablement, lo que sí que deu saber el Director General de l'Esport és que est Diputat estava disposat a mantenir una entrevista quan a ell li convingués per arribar fins i tot a retirar la nostra esmena a la totalitat amb l'única finalitat d'evitar lo mal exemple del tràmit parlamentari d'esta Llei i amb la finalitat d'evitar lo mal exemple que significa la divisió entre Govern i oposició en una llei de característiques tan importants i tan especials com és la Llei de l'Esport. Així li ho vaig manifestar al Diputat senyor Aymerich, però la meua predisposició, pels motius que sigui, no va prosperar.

Lo Director General de l'Esport, en aquell moment, no va dir la veritat; lo Govern de la Generalitat no ha buscat lo consens esportiu ni polític, i, per consegüent, el que no pot fer esta autoritat esportiva de Catalunya és aportar ingredients polítics a un medi tan pur com és l'esport.

Lamento l'opinió, senyores i senyors diputats, lamento l'opinió de duresa o de retòrica agressiva que de mi tinguin alguns membres d'esta Cambra, perquè bé saben molts, també, que est Diputat mai se prestarà a accions camuflades que, per acció o omissió, desqualifiquin o puguin perjudicar qualsevol persona o col·lega d'aquí o a qualsevol partit, tingui o no tingui representació parlamentària.

L'únic responsable d'est Projecte de Llei de l'Esport és lo Govern de la Generalitat, entenent com a responsabilitat l'obligació d'afrontar unes conseqüències anteriors i posteriors, però també és evident que, ni al Conseller de Treball o de Justícia, o al Conseller de Política Territorial, o al Conseller d'Agricultura, per exemple, se'ls pot culpar directament dels criteris i posterior aprovació de la Llei de l'Esport, que naix de la Direcció General de l'Esport, on la màxima autoritat —o les màximes autoritats— s'acrediten en est cas com a víctimes de les debilitats temperamentals.

L'Illustre Diputat del Grup de Convergència i Unió, senyor Aymerich, en diversos debats, eleva una queixa —i, a més, em sembla que amb tota la raó del món— relativa al fet que ningú ha dit encara per què est Projecte de Llei és dolent. Anem a veure, senyor Aymerich, si entre tots posem una mica en ordre les idees dels tècnics dirigits que han elaborat est text ar-

ticulat referit a la Llei de l'Esport. Se dona per vàlida la definició de «club o associació» com a «entitat privada formada per persones físiques», article 5; se dona per vàlida la definició d'«agrupació», que és també «associació formada per persones físiques», article 13; se dona per vàlida la definició d'«agrupació», que és una entitat «formada per persones jurídiques», article 13, també, i, a l'últim, se dona per vàlida la definició de «federacions» com a «entitats privades que incorporen clubs, associacions de persones físiques, associacions de persones jurídiques, agrupacions i esportistes a títol general». Primera consideració de desacord amb la Llei.

En segon terme, lo Projecte no deixa sense efecte els actuals consells comarcals de l'esport, i, en canvi, crea els consells esportius que, d'acord amb l'article 16, «són agrupacions d'entitats», i, per consegüent, res impedeix que el seu àmbit pugui ser comarcal, local, intercomarcal, interlocal, de districte, de barri i provincial. I, si no fos prou tota esta ensalada, l'article 42 preveu les agrupacions esportives de centre i l'article 43 els denomina «promotors exclusius de l'esport en l'àmbit escolar».

I tot això, que es podria entendre com a ganes de *rizar el rizo* per part d'est Diputat, queda evidenciat quan, a l'article 37, totes estes agrupacions, associacions, agrupacions jurídiques, clubs i federacions integren obligatòriament lo Consell Català de l'Esport.

Tercera consideració. És evident que nosaltres estem d'acord amb la iniciativa privada i estem d'acord també que la iniciativa privada ha estat el suport de molts atletes que en èpoques anteriors resultava molt difícil la pràctica de l'esport, però molt de compte, també, amb els negocis en nom de l'esport, perquè la referència de la Disposició Addicional Quarta, sobre l'explotació lucrativa o comercial d'establiments denominats no lucratius, deixa en la imprecisió i sense reflexos les prescripcions legals sobre est sector.

Quarta consideració desfavorable a la Llei. No estableix esta Llei cap protecció, ni tan sols referència concreta, al règim laboral i contractual del personal al servei de les entitats esportives i a les seves instal·lacions, especialment en allò que fa referència als tècnics, professors i monitors.

Cinquè desacord. La Llei de l'Esport, en una profunda i imparcial, lectura, sembla d'un intervencionisme absolut, però sense cap concreció; per exemple, lo Pla Director d'Instal·lacions, i, en canvi, est plantejament d'intervencionisme es desmunta quan la Llei preveu reglaments posteriors, que són los que en definitiva poden, o no, fer eficaç esta Llei, per exemple, també, l'article 67, que, en preveure les normes de funcionament del Comitè de Disciplina, procediments sancionadors, classificació d'infraccions i règim de sancions, determina que s'aplicaran reglamentàriament. Doncs, bé, si és així, si la Llei no és intervencionista, sobren immediatament los articles 68, 69, 70, 71, 72, 73 i 74.

Sisena consideració. L'esport de base, i més concretament l'esport escolar, queda absolutament desamparat, perquè tots los centres d'ensenyança general bàsica continuen sense la protecció directa d'un professor qualificat d'educació física.

I, per últim, setena consideració. Aprovarem una Llei sense la previsió d'un finançament ni mínim ni adequat que fa inviable qualsevol iniciativa prevista al text articulat.

Consegüentment, aquelles frases d'«instrument d'equilibri

» o «relació i integració de l'home al món que l'envolta», o «element educatiu», o «instrument psico-físic de la persona» que amb tanta solemnitat apareixen a l'Exposició de Motius no són més que paraules ben dites, però que no es concilien amb el que haurien de ser les intencions i els veritables fonaments de la política rectora i esportiva del Govern de la Generalitat.

Esta és la nostra esmena a la totalitat. I com a polític i com a esportista em dol estar sotmès a una Llei que ha derivat en un treball que no servirà absolutament de res i que, lamentablement, amb un canvi de majoria absoluta al Parlament de Catalunya aniria a l'arxiu, en lo millor dels casos, esta Llei, per no assegurar que el seu destí seria la paperera més pròxima. Esta Llei és lo fidel reflex del que avui és i ha derivat la Direcció General de l'Esport quan els dirigents estan més preocupats per una bona imatge, en personalitzar les pantalles de televisió o les fotografies dels diaris, que pel treball encertat, i fins i tot humil, que jo sempre he reconegut i que van portar a terme en la seva etapa inicial.

Los membres de la Comissió de Política Cultural saben que en lo debat de les esmenes a la totalitat i en la defensa de les esmenes al text articulat los grups de l'oposició vam tenir tres-centes ocasions per posar en evidència la Direcció General de l'Esport per l'abandonament de les obligacions fonamentals respecte a l'esport de base i a l'esport escolar. Últimament se'ls ha vist excessivament preocupats per les Olimpíades del 92 i excessivament desbocats a la televisió per l'intent de buscar un protagonisme que només correspon a l'Ajuntament de Barcelona.

En resum, esta Llei és dolenta, perquè mecla conceptes i competències entre clubs, agrupacions, associacions i federacions, perquè els consells esportius envaeixen competències dels consells comarcals, sobretot en l'àmbit d'aplicació; perquè la Disposició Addicional Segona i el Consell Consultiu mesclen i confonen lo concepte del que és la redistribució de competències, lo buidat de competències, la titularitat de competències i la titularitat de serveis; perquè no deixa clar si hi ha, o no, promotors exclusius de l'esport escolar; perquè els establiments privats no lucratiu queden en la imprecisió —com he dit abans— sobre les prescripcions legals, d'acord amb la Disposició Addicional Quarta; perquè la Llei no ofereix cap protecció laboral als tècnics, professors i monitors; perquè est projecte abusa tant de l'intervencionisme com de l'aplicació posterior reglamentària; perquè l'esport escolar continua sense el concurs directe de professors qualificats d'educació física, i, per últim, perquè la Llei es presenta sense el més mínim finançament que lo pugui desenvolupar.

Amb estes vuit consideracions, senyores i senyors diputats, ha decidit lo Grup Popular presentar esta esmena a la totalitat de retorn del Projecte de Llei que es sotmet a la consideració d'esta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. M'imagino que per al torn en contra l'Il·lustre Diputat desitjarà acumular les tres esmenes a la totalitat. Per tant, passariem a la defensa corresponent a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista. Per defensar aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, compleixo amb el meu deure de diputat i portaveu del meu Grup, en aquesta matèria, per demanar a les senyores i als senyors diputats que votin a favor de l'esmena de retorn que presenta el nostre Grup i que coincideix en alguns punts amb la que presenta el Grup Popular i —com veurem després— amb la del Grup del PSUC, però que també és cert que en alguns temes no coincidim o, al contrari, en discrepem.

Permeti'm que abans de presentar l'esmena de retorn faci tres consideracions que s'han de fer òbviament a la presentació de qualsevol llei. En primer lloc, ens hem de referir si la Llei és oportuna, com s'ha gestat aquesta Llei, en la forma de debat i de participació i, aleshores també, al mateix contingut de la Llei.

Senyores i senyors diputats, l'oportunitat d'aquesta Llei em sembla que és del tot criticable. Aquest és el segon projecte que entra en aquesta Cambra, perquè —tal com ha dit el Conseller de Governació— en l'anterior legislatura es va presentar un projecte de llei que amb un desfament de cronòmetre tan gran que no vàrem tenir temps ni de discutir-ho, perquè no es van complir ni els terminis necessaris, ja que s'acabava la legislatura. I d'aquell projecte de llei amb aquest realment ha canviat molt, alguns aspectes en positius —i nosaltres ho celebrem, perquè alguna cosa, a través d'alguna conversa amb la Direcció General, també hi havíem aportat—, però és evident, senyores i senyors diputats, que hem tingut vuit anys, vuit anys de competència exclusiva i esperem ara, al final de la legislatura, introduint-ho en l'últim ple, a l'ordre del dia, com a últim punt de l'ordre del dia, el fet que hàgim d'aprovar una Llei de l'Esport, quan totes les senyores i els senyors diputats, i la majoria dels ciutadans de Catalunya, sobretot aquells que practiquen o fan practicar l'esport, coincidiran amb mi que hi havia una oportunitat d'or per presentar un projecte de llei, que era el moment que a Barcelona, que a Catalunya, que a Espanya, se li va atorgar l'honor d'organitzar els Jocs Olímpics del 92. ¿No era, potser, aquell moment l'hora d'intentar engrescar totes les entitats, tots els esportistes dels nostre país i fer una pinya, de la mateixa manera que havíem fet una pinya per aconseguir la seu de Barcelona, també fer una pinya a l'hora d'aconseguir que hi hagués una norma bàsica per a Catalunya que ens satisfés a tots?

Senyores i senyors diputats, em fa por que aprovarem una Llei més. Convergència i Unió podrà dir : «hem aprovat una Llei més», perquè ningú discuteix, senyores i senyors diputats, la urgència de presentar aquesta Llei ara; mentrestant el Govern de la Generalitat ha pogut governar a través d'una Llei bàsica de l'Estat, a través de decrets i d'ordres, que ningú els ha discutit en línies generals, i a través dels pressupostos que hem anat debatent en aquesta Cambra. I això, l'oportunitat em sembla que és un concepte bàsic a l'hora que un Govern presenti un projecte de Llei.

Hi ha un altre tema important, senyores i senyors diputats, i és la forma de participació. Jo crec que els sectors esportius de Catalunya són precisament aquells que volen que es polititzi poc la matèria esportiva; al contrari, volen sobretot participar, i ho estan demostrant cada dia organitzant proves, ajudant, sacrificant-se perquè creuen en els valors positius de l'esport i, per tant, són contraris a l'enfrontament. Se'ls ha consultat

aquests sectors? S'ha consultat els agents que fomenten l'esport a nivell de Catalunya, com són els ajuntaments, les diputacions, els clubs, les federacions, els esportistes, els tècnics? Se'ls ha consultat a l'hora d'elaborar aquest Projecte de Llei? Em dóna la impressió que ben poc, per part de la Direcció General, i també ben poc ho hem pogut fer nosaltres, atesa la pressa de temps que se'ns ha exigít en el debat d'aquest Projecte de Llei.

Altres administracions sí que ho han fet, perquè el que volen no és aprovar una llei més, sinó que els que els interessa és que s'aprovi una bona llei, amb l'aportació i la participació de tots els agents : a França va durar dos anys el debat per aprovar una Llei de l'Esport; finalment, ha estat assumida per tothom; a Itàlia, la modificació de la Llei de l'Esport fa gairebé tres anys que hi estan treballant; l'Estat espanyol ens anuncia un debat amb un calendari de dos anys amb participació de tothom per intentar que aquesta llei, la llei que surti a nivell d'Estat s'adeqüi a la nova situació de les comunitats autònomes, que la nova realitat de l'esport a nivell de l'Estat espanyol sigui acceptada per tothom. S'imposarà, senyores i senyors diputats —em fa por—, la majoria freda dels vots parlamentaris.

I el debat en aquest Parlament, com ha estat? Hi ha tres esmenes de retorn, tres-centes divuit esmenes parcials. El dia 2 de febrer acabava el termini de presentació d'esmenes; el dia 4 ja debatíem les esmenes a la totalitat en la Comissió de Política Cultural; s'imposa el ponent únic com a fórmula d'impedir que hi hagi un sedàs de treball; el 9 i el 10 hi ha les esmenes parcials, senyores i senyors diputats, amb un ritme frenètic. Hem tingut vuit anys i el ritme imposat —insisteixo— ha estat frenètic a nivell d'aquesta Cambra, quan molts de vostès són testimonis que aquí les lleis s'allarguen i a vegades també s'hi adormen. Ha donat la impressió —per fer un símil esportiu— d'aquella carrera o aquella cursa de cotxes que tothom sap que ha de fer i que a última hora es disparen i un agafa el cotxe de Fórmula 1, ho arrasa tot, trenca qualsevol tipus de consens i, finalment, és clar, ho imposa : guanya.

Però, permetin-me, senyores i senyors diputats, que el trist debat parlamentari per a nosaltres sigui menys important. I és certa la col·laboració —abans ho ha dit el senyor Curto—, la col·laboració del Diputat senyor Aymerich, cosa que celebrem i que compartim, però el debat parlamentari, essent menys important, ho és, perquè el que feia falta era la participació dels sectors esportius a nivell de Catalunya.

Llegim-nos la Llei i veurem el que diu. La Llei, des del punt de vista esportiu, senyores i senyors diputats, jo diria que no aporta gairebé cap novetat, en canvi sí que afirmo que és polèmica des del punt de vista administratiu. Si ens pregunten si és dolenta, segurament direm que per ella mateixa no, però el que hem d'afirmar és que no aporta innovacions que puguin beneficiar l'esport en general, l'educació física, l'esport d'élite, les entitats; és evident.

És una llei molt ambigua : dóna rang de llei a allò que ja està reglamentat a través de decrets; eleva la Direcció General a nivell de Secretaria General —i nosaltres ho celebrem—, però per això no fa falta fer una llei; es crea el Comitè Català de l'Esport, un organisme consultiu, i defineix genèricament principis rectoris, pla d'instal·lacions, investigació i medicina esportiva, i defineix —jo diria excessivament reglamentista— el que és la disciplina esportiva.

Tot això ja ho teníem, senyores i senyors diputats,...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Prego als il·lustres diputats silenci, si us plau.

Gràcies.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Tot això ja ho teníem a nivell de Catalunya, ho teníem reglamentat a través de decrets i d'ordres. Em dóna la impressió..., i posaria aquell exemple d'aquell alcalde que veia córrer joves al voltant d'un camp i el que fa és posar-hi una muralla i simplement un rètol que digui : «estadi atlètic». En aquest cas, el que hem fet és, al que ja hi havia, posar-hi llei. Ara tenim aixecat a nivell de Llei una cosa que ja hi havia.

Des del punt de vista administratiu, senyores i senyors diputats, aquesta és una Llei polèmica, perquè és filla de les lleis d'ordenació territorial, que vostès ja en tenen coneixement; polèmiques i polititzades, intenten imposar competències als consells comarcals, quan encara, tot just, acaben de néixer. I, sobretot, intenten també fer desaparèixer les diputacions, quan, senyores i senyors diputats, a nivell de Catalunya, els diners públics que han anat per fomentar l'esport, segurament, entre els ens locals, diputacions i ajuntaments, podrien sumar dues terceres parts del que s'està invertint a nivell del nostre territori. El que s'intenta és concentrar el poder en la Direcció General de l'Esport, fent-la repartidora de les subvencions. Potser és això.

Se'ns acusa d'anar en detriment —i s'ha dit a través de la premsa—, d'anar en detriment de les entitats privades i fomentar les públiques. Senyores i senyors diputats, aquesta és una posició que no acceptem de cap de les maneres. Ens diuen que hi ha dos models contraposats : aquells que volen fomentar l'esport a través de la iniciativa privada i uns altres que ho volem fer a nivell dels ajuntaments, com si els ajuntaments es volguessin quedar els diners. Això és distorsionar el tema. El que passa és que uns volen concentrar el poder i els recursos a través de la Direcció General de l'Esport per intentar fer-ne una repartidora i els altres, el que volem, és que es transfereixin a aquells organismes, a aquelles administracions més properes al ciutadà, que fan una funció promotora de l'esport. A través de qui? Òbviament, a través dels clubs, a través de les associacions. Fer-nos, als socialistes, aquesta acusació, ara, després de l'experiència del funcionament en els ajuntaments, diputacions i el mateix Govern de l'Estat, ens sembla que és ben sobrer i, per tant, ens dol que se'ns pugui fer aquesta crítica. En canvi, el que nosaltres voldríem és una bona racionalitat en la distribució dels recursos públics, perquè sovint, senyores i senyors diputats, s'ha fet de l'esport una eina electoral.

I aquesta Llei és important, o podria ser important, pel que diu i pel que no diu. No reconeix, no es fa pràcticament reconeixement al paper dels poders públics, ens locals, en el foment de l'esport, ja no només en el que han fet, sinó en el que estan fent fins ara : una certa migradesa a l'hora d'intentar fomentar l'esport a través dels ens locals. La referència a un tema tan important per al nostre país, que és que tenim uns jocs olímpics per a l'any 92, va haver de ser incorporada a través d'una esmena que presentava el Grup Popular i que nosaltres també la teníem reflectida. La referència al fenomen modern de l'esport, a l'esport espectacle, a l'interès comercial, als interessos lucratis, pràcticament, aquesta Llei, ho passa tot per alt. I passa per alt coses..., no aprofundeix prou en

temes tan importants —i, per desgràcia, tant de moda— com és el tema de la seguretat en els espectadors, temes de violència, temes de dopatge, que els passa, els toca una mica de passada, amb una voluntat centralitzadora, que se li veu, i concentradora, que se li veu, en aquest Projecte de Llei, que, de veritat, ens preocupa.

No es tracta el tema del finançament. Com, senyores i senyors diputats, es pot parlar d'una llei de l'esport a nivell de Catalunya sense contemplar de quina manera es finançarà aquest esport, no només amb els recursos de la Direcció General, sinó amb aquells diners que han d'anar a les entitats, que han d'anar a les altres institucions públiques? Ningú em pot garantir que a través d'aquesta Llei l'educació física, l'esport escolar, funcionin millor, ni que hi hagi un ús més racional de les instal·lacions. Aquest Projecte de Llei, senyores i senyors diputats, creiem que no està a l'altura d'un país modern i avançat des del punt de vista esportiu. I això és un mèrit de les persones, de les entitats, dels tècnics, de les institucions, dels ajuntaments i també de la mateixa Direcció General de l'Esport. Estem en un país esportivament avançat i, en canvi, aquesta Llei, lamentablement, no està a la seva altura: podia haver-se convertit en una llei important, però té intencions —ja ho ha dit el senyor Curto—, té intencions intervencionistes, reglamentàries i de discutible factura tècnica, tal com fins i tot diu el mateix Consell Consultiu de la mateixa Generalitat.

Davant d'aquesta situació, el Grup Socialista tenia dues opcions. Una era presentar un text alternatiu, cosa que el nostre Grup no ha volgut fer, perquè és que cauríem en el mateix parany de l'error en què ha caigut Convergència i Unió, i és que no ha consultat els agents esportius: el nostre Grup, quan presenti un projecte de llei d'esports o presenti una proposició de llei de l'esport, ho farà després d'una àmplia consulta amb tots els grups. El que hem intentat és que, a través d'aquesta esmena de retorn, i d'esmenes parcials, en cas que no s'accepti aquesta, puguem millorar fins allà on sigui possible aquest Projecte de Llei. Perquè se'ns ha parlat —ho ha dit el senyor Curto—, a través dels mitjans de comunicació, que s'ha buscat el consens. Diguin, si us plau, quin consens s'ha intentat buscar i amb qui: no pas amb els grups parlamentaris i menys amb els sectors esportius a nivell de Catalunya. I això contradiu aquest esperit de diàleg que hi ha hagut fins ara en la mateixa Direcció General de l'Esport.

Acabo, senyores i senyors diputats, afirmant que, al nostre entendre, avorten vostès la possibilitat única, una possibilitat única que tenien de correspondre a l'esforç de tantes persones, tantes entitats i institucions que amb el seu esforç han aixecat l'esport de Catalunya i que volen consolidar-lo per al futur. Pel que veiem, aquesta gent són bons per treballar, però, en canvi, no són bons per participar a l'hora d'elaborar aquesta norma bàsica. Per tant, permetran que a aquestes altures, quan ja és l'última ocasió que ens correspon, demanem que retornin el Projecte al Govern. Això depèn dels seus vots. Nosaltres entenem que, si creuen vostès que l'esport és la suma de múltiples esforços, aparquin, si us plau, l'interès de partit, permetin reconduir aquest tema a través d'una àmplia participació. Esportivament hem passat vuit anys i podem esperar una mica més si el resultat del treball és positiu per a l'esport català. Depèn de vostès, senyores i senyors diputats, diputats de la majoria, depèn de vostès: ja veuen que tres grups els ho reclamen.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. La darrera esmena a la totalitat és la que presenta el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, començo sumant-me a la denúncia d'unes manifestacions, si més no indelicades, del Director General dels Esports, quan deia que s'havia buscat el consens a l'entorn d'aquesta Llei —tant el senyor Curto com el senyor Terradellas ho han dit, i em penso que és important també d'insistir-hi.

Goso qualificar, en canvi, aquesta sessió gairebé de lamentable. A corre-cuita, d'una manera precipitada, aquest Ple es veu forçat a examinar i aprovar una llei de l'esport, catalana i per a Catalunya, on l'esport —i ho deia el senyor Conseller— ha tingut tantes arrels i on interessa tants i tants conciutadans. Una de les grans ocasions de legislar, des d'uns criteris d'autonomia aprofundida, la malmetem avui, perquè el nostre Grup, el PSUC, creu que l'error fonamental d'aquesta Llei és que no neix de la voluntat bàsica d'ordenar i d'impulsar l'esport a Catalunya, sinó d'accelerar el buidatge competencial de les diputacions, i no pas cap als ajuntaments o cap als consells comarcals, sinó cap a l'Executiu del Govern de la Generalitat. Ho explicava fa ben pocs dies, en aquest mateix Ple, el Portaveu de la majoria de Convergència i Unió, senyor Antoni Subirà, quan aprovàvem la creació de tres noves comarques: la Llei de l'Esport —ens venia a dir— és la concreció sectorial tant de les lleis d'ordenació territorial com del Pla Únic d'Obres i Serveis. Ens venia a dir: llei política, per tant. L'esport, una vegada més, és l'excusa d'una llei estrictament política.

I ens reconeixia la legitimitat d'aquest neguit del PSUC el senyor Joan Aymerich, ponent únic d'aquesta Llei —a qui, per cert, vull agrair, en obligada cortesia parlamentària, el to dialogant i obert amb què ha estudiat totes les propostes alternatives del nostre Grup—, el senyor Aymerich, quan deia, en un debat radiofònic, que, «a través de les seves esmenes, el Grup parlamentari del PSUC proposa una altra llei». Sí, senyor Aymerich, sí, senyors diputats, il·lustres representants d'una majoria que no dubto a qualificar d'illustrada, perquè el treball d'assessorament i de contacte amb els actors catalans de l'esport ens ha portat a la convicció que l'esport català necessitava una altra llei, una llei diferent, una llei feta des de l'esport i plantejada des d'una indiscutible voluntat d'aprofundiment autonòmic.

Senyores i senyors diputats, el PSUC els invitava, i els invita, a plantejar-se una llei que protegeixi les dinàmiques de l'esport català, bàsicament centrades en els clubs i en les entitats esportives, davant dels canvis profunds que s'estan produint en el món de l'esport. Fenòmens com la professionalització creixent, com l'«esponsorització» —alguns de nosaltres, i no precisament des del Parlament, hem hagut d'assistir, aquests darrers anys, a un seguit de congressos internacionals sobre el tema de l'«esponsorització»—, no modifica això la pràctica de l'esport i moltes de les dinàmiques esportives que hi ha en aquests moments a Catalunya? Una llei de l'esport que reconegui la demanda generalitzada i creixent de la pràctica esportiva —i no em vull posar de model—, que potser ja no es

resol únicament a través de l'associacionisme esportiu, sinó, moltes vegades, de la iniciativa mercantil. Per exemple : estem absolutament d'acord amb la iniciativa privada —ho hem dit sempre, i més en aquest punt—, però, quan parlem d'iniciativa privada, no seria bo de diferenciar? Quan parlem de clubs, de quins clubs parlem? Únicament d'un Barça multimilionari, o de milers de petits clubs que no poden ni pagar els arbitratges cada cap de setmana? Eren temes importants, i davant d'això ens presenten una llei que no es compromet a un determinat tipus de gestió esportiva, que deixa les mans lliures a l'actuació posterior del Consell Executiu.

Al llarg de les nostres esmenes ja tindrem ocasió d'explicar millor el sentit d'aquesta esmena a la totalitat, que voldria resumir —i em limitaré a enunciar-los— en un preàmbul i en vuit punts. El preàmbul, ja l'he exposat : és una llei que no respon a la problemàtica de l'esport català. I els vuit punts, els formularem així. Primer : aquest Projecte de Llei no ha estat precedit d'una consulta prèvia als sectors implicats, en contra de la promesa feta en aquesta Cambra el 31 de gener de 1984 i en contra de les manifestacions merament verbals sobre l'interès de l'esport de Catalunya i per a Catalunya tantes vegades reiterades.

Segon : és un projecte que ens sembla extemporani. L'evolució de l'esport aquests darrers anys ha plantejat reptes i insuficiències a la legislació vigent, fins i tot a nivell de l'Estat, que requereixen respostes molt més acurades. A tall d'exemple : en aquest Projecte ens referim constantment a la Llei estatal 13/1980, del 31 de març, de la Cultura Física y el Deporte, just quan ha estat endegat un procés de discussió i de debat que ens pot portar a una llei de referència, l'estiu del 1988.

Tres : és una llei que no aporta gairebé res —i en això em sumo al que han dit els diputats que m'han precedit—, que no defineix prioritats reals, ni tan sols explica el sistema esportiu català, ni tan sols defineix prou bé un tema, per exemple, com les agrupacions esportives, figura que hauria d'estar destinada a entendre noves dimensions esportives.

Quatre : deixa de banda problemàtiques tan bàsiques com l'educació física, l'esport escolar o els reptes que el 92 olímpic plantejarà a l'esport català.

Cinc : no resol adequadament el sistema de competències administratives, especialment pel que fa a l'Administració local. Menysté el paper dels ajuntaments, que, d'una manera prou significativa, han enviat a la Mesa d'aquest Parlament la seva angúnia i la seva protesta davant el procés inexorable que desembocarà en la fatal aprovació d'aquesta Llei —de poc valdrà que tots els grups de l'oposició s'escarrassin per evitar-ho—; el paper atorgat als ajuntaments, promotors tants anys de l'esport a Catalunya —per exemple, al Consell Català de l'Esport, que és un consell consultiu—, resulta gairebé com una befa, com una certa voluntat d'humiliar els ajuntaments catalans, graons indispensables de l'autonomia i de la democràcia, però que en el terreny esportiu han tingut, a més, una significació profunda. Però no són solament els ajuntaments, són també els nous consells comarcals, els que queden tractats en situació d'inferioritat en aquest Projecte de Llei : no és estrany que a la nostra esmena 253 haguem de recordar per què aquesta Llei hauria de parlar més de les competències que correspondran als consells comarcals si volem que el buidatge de competències, per exemple, de les diputacions, tingui un altre

sentit. Sis : no explica els mecanismes de finançament de l'esport a Catalunya; manté la ficció que tot el sector de l'esport s'autofinança, i que l'Administració podrà subvencionar, sense ni definir els criteris de composició dels pressupostos públics catalans destinats a l'esport, ni els criteris generals de finançament de les entitats esportives privades, ni les prioritats als diversos sectors pel que fa a la promoció esportiva, ni les transferències a les administracions locals, ni els criteris i prioritats de transferències a les entitats privades, ni el caràcter de la inversió pública en l'alta competició. Si d'això es diu preveure el finançament, jo no sé exactament què vol dir.

Set : no recull les preocupacions bàsiques de l'esport a l'Europa d'avui, com, per exemple, el tema de l'esport per a tothom, o tota la problemàtica de l'agrupació esportiva sense necessitat de federar-se. El tema de l'esport per a tothom és un tema que, en aquests moments, ens recorre i és, ho lamento, un nou fantasma que sí que recorre Europa, i d'una manera ben eficaç; és un punt fonamental que si una nova llei de l'esport aquí no el recull, vol dir que està feta des d'altres interessos, no des de la sensibilitat pel tema esportiu.

Vuit : sembla un projecte legal, extens, de calaix de sastre, poc consultat, poc català, profundament sucursalista, tramitat en aquesta Cambra per via d'urgència, amb una actitud ben poc esportiva.

Crec que són raons suficients per suggerir-los, senyores i senyors diputats, que rectifiquin a temps —*sapientium est mutare consilium*, ens ho recordava fa poc temps un senyor Diputat— i que votin a favor de l'esmena del PSUC de retorn al Govern d'aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per contestar aquestes esmenes a la totalitat, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Senyor President, senyores i senyors diputats, francament no sé per on començar, però intentaré —sí, començaré—, evidentment, poder contestar, com a mínim, des del Grup parlamentari de Convergència i Unió, aquestes tres esmenes a la totalitat del Projecte de Llei de l'Esport, i intentaré de fer-ho el més bé possible, desordenament, evidentment, perquè essent tres grups diferents d'aquesta Cambra, hi ha molts punts de coincidència —com aquí ha sortit—, però són uns punts de coincidència que també intentaré explicar per què hi són.

Evidentment, aquí comencem per dir que hi ha un rerafons polític en aquest tema, arriba aquesta Llei en uns moments que, a ningú se'ns amaga, de pre-campanya electoral, i que això, evidentment, afecta que aquesta Llei, no nosaltres, sinó que en aquest debat, es polititzi precisament una llei que no té res de política.

Fent una mica de memòria —i que aquí s'ha recordat—, aquesta Llei o la intenció d'aprovar aquesta Llei ja hi era l'any 84, es va presentar un Projecte —el senyor Terradellas ens ha recordat que, fins i tot, aquest és molt millor, vol dir que ja és bo, alguna cosa s'ha guanyat—, i que de presses no n'hi ha hagut cap, de presses no n'hi ha hagut cap. Es presenta un projecte de llei a final de legislatura, el mes de desembre —el final de la legislatura no era el desembre, sinó que encara estem avui debatent en aquesta Cambra—, i és lícit i legítim, fins que no acabi la legislatura, presentar aquells projectes que convin-

guin al Govern, i també és lícit i legítim que els grups parlamentaris que no estiguin d'acord amb aquests projectes manifestin les seves disconformitats, però que no es negui que hi ha rerafons polític de campanya pre-electoral.

Jo, com deia, intentaré contestar o, com a mínim, doncs, sortir al pas d'aquestes acusacions que s'han fet, desordenadament, i potser em referiré a algunes intervencions més que a altres, però que això no vulgui dir que m'hi refereixi menys, que el tingui per menys importància, però, en aquest cas, potser donaria més importància a alguns temes que han tocat altres grups que aquí m'han precedit.

El senyor Curto —i començant per ordre, senyor Curto, després ja canviarem l'ordre, en tot cas— diu el que deia del retard. Parla de tres-centes divuit esmenes que s'havien presentat al Projecte; és veritat, ja no n'hi ha tantes —ja no n'hi ha tantes—; i quan acabem aquesta Llei, espero que demà mateix, doncs, puguem acabar aquesta Llei amb moltes menys esmenes que les tres-centes divuit que es van presentar. Vol dir que, en certa manera, el nostre Grup —i vostè ho ha reconegut i els altres portaveus també— ha fet un esforç important, fins i tot, no per canviar la Llei, perquè nosaltres no tenim cap intenció de canviar la Llei, la Llei, a nosaltres, com a Grup parlamentari —i amb això contesto que és una Llei que defensa la Direcció General de l'Esport—, jo el que sí que li puc assegurar és que, des d'avui, aquesta Llei, la defensarà també el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per tant, no és una Llei de la Direcció General de l'Esport, sinó que, en tot cas, serà una Llei defensada —i l'estic defensant jo— en nom del Grup de Convergència i Unió. I la defenso perquè és una Llei que... després entrarem en els matisos de si s'ha consultat prou o no s'ha consultat prou, però és una Llei que, per a mi i per a nosaltres, el nostre Grup, recull tot allò que ha de recollir una llei d'aquest tipus, oberta, per poder, evidentment, com totes les lleis, desenvolupar, mitjançant decrets, ordres i reglaments, tot allò que, evidentment, amb una llei, perquè no se'm titlli precisament de reglamentista —que ja se'ns ha dit, i que se'ns ha dit perquè ja hem fet massa debats d'aquesta Llei, i arribem aquí precisament que ja ho hem dit tot, i, fins i tot avui, vostès m'han dit coses que jo vaig treure en l'últim debat que vam tenir a la ràdio, que, per exemple, jo, una de les preguntes que vaig fer és que ningú m'havia dit quina llei haviem de presentar perquè els agradés; i avui, precisament, vostè ha fet unes referències, i em sembla molt bé, de quina llei hauria volgut vostè; el senyor Riera ha fet vuit punts, em sembla molt bé, doncs, perquè és una altra llei, i, evidentment, jo li ho vaig reconèixer, però evidentment era una altra filosofia, i nosaltres estem defensant la Llei de la nostra filosofia, del nostre Grup parlamentari. Però en canvi, el senyor Terradellas, del Grup Socialista, no em presenta cap Llei, ell fa una esmena a la totalitat de la nostra Llei, fa una sèrie d'arguments, i que em perdoni el senyor Terradellas, amb tota la cordialitat, però que és de qui he escrit més coses del que ha dit, i potser no les contestaré totes perquè potser no tindrè temps, però és que m'agradaria de fer-ho.

Es parla de l'oportunitat de la Llei. Jo no sé quina oportunitat de la Llei tenim. Si vostès no es refereixen només al que jo dic que això arriba en un moment de debat de campanya pre-electoral, jo no veig cap oportunitat. Com dic, el Parlament comença, la legislatura comença en unes dates i acaba en unes

altres, i mentre no es dissolgui la Cambra, aquesta Cambra està facultada per presentar els projectes que calguin, i debatre'ls com s'hagin de debatre. Jo penso que presentant una llei el desembre i debatent-la avui, el mes de març, penso que, fins i tot hi ha hagut temps, i som conscients tots que n'hem parlat força d'aquest Projecte. També haig de recordar al senyor Terradellas que el Projecte, abans que el tingués el Consell Executiu de la Generalitat, que és el que en definitiva l'aprova i el porta al Parlament, el senyor Terradellas, com a ponent o com a responsable d'esports del seu Grup parlamentari ja en disposava; per tant, fins i tot es contradiu, doncs, quan el senyor Curto diu que aquesta Llei, evidentment, ell no va poder tenir l'oportunitat de poder parlar amb el senyor Vilaseca, en canvi el senyor Terradellas em diu que, gràcies a unes converses que va tenir amb el senyor Vilaseca, fins i tot va poder col·laborar que aquesta Llei fos una mica millor; vol dir que amb això entrem una mica en disconformitats.

Un altre tema que es toca i que, a més, ens n'omplim la boca : d'aquesta Llei, se n'ha fet una dura crítica, jo diria una crítica innecessària, al Director General de l'Esport i que, a més, avui tenim, allò, ens honora amb la seva presència avui aquí, d'una manca de diàleg i d'unes manifestacions que va fer que no s'ha pogut arribar o que s'ha buscat el consens d'aquesta Llei. Evidentment, el consens sempre es busca, el que passa és que, de vegades, no es troba. I això és lícit, perquè no es tracta d'estar més temps treballant amb aquest consens, es tracta que hi hagi la voluntat d'arribar a aquest consens, per una part i per l'altra. Aquí tenim una experiència important : les lleis d'organització territorial van estar, si no ho recordo malament, en ponència conjunta, uns tretze mesos, i no es va arribar a cap consens, i si haguéssim estat vint-i-quatre anys no s'hauria arribat a cap consens, perquè, evidentment, hi ha una voluntat política diferent, una filosofia diferent d'entendre els temes aquests i, per tant, per molt consens que es busqui, de vegades, per molta voluntat que es tingui i que, a més, no se li pot negar a la Direcció General de l'Esport i al seu propi Director General, aquesta voluntat sempre de consens i de diàleg, sobretot, que hi ha hagut, tant a nivell de grups parlamentaris, tant a nivell de diputats d'aquesta Cambra que ho saben, i també, evidentment, no s'escapa ningú, a la gent que practica l'esport, tant a federacions com els seus directius i la gent que correspongui.

Que aquest sigui l'últim Ple i que s'hagi d'aprovar aquesta Llei, doncs, miri, és un avantatge, i jo diria que no és cap inconvenient, és un avantatge; jo estic molt honorat, de veritat, que potser sigui la meua darrera tasca política parlamentària, doncs, avui, defensar aquesta Llei de l'Esport, precisament per a la seva aprovació. Per tant, a mi no em preocupa que sigui l'última llei; el que em preocupa, en tot cas, és que no sigui aquesta llei, allò, amb complaença de tothom; però que no donem cap culpa que sigui l'última llei. Una o altra sempre ha de ser l'última, i, en aquest cas, ha tocat la Llei de l'Esport. Jo penso que, per a la gent que practica l'esport, fins i tot, això és bo. L'última llei del Parlament de Catalunya d'aquesta legislatura, com sembla, serà precisament l'aprovació de la Llei de l'Esport.

Si és reglamentista o no aquesta Llei? Jo diria que, estudiant les esmenes molt detingudament, les esmenes de tots els grups parlamentaris, i exceptuant aquí el Grup del PSUC,

perquè, com deia abans —i que, a més, ha recordat el senyor Riera que jo mateix li ho havia dit, i és veritat—, es feia difícil que les esmenes del Grup del PSUC es poguessin incorporar al Projecte de Llei, perquè, en tot cas, evidentment n'havíem de fer un altre. Per tant, separant la coherència, en aquest cas, del Grup del PSUC, jo diria que, repassant les esmenes, sobretot del Grup Socialista, que és el que, a més, en té més, i en té més d'addició —en té més d'addició—, jo tampoc veig que canviï substancialment la Llei amb aquestes esmenes presentades. I a part que no canviï, tampoc ens ha donat cap argument el senyor Terradellas, avui aquí, amb la defensa de la seva esmena a la totalitat, com tampoc se'ns va donar a la Comissió de Política Cultural, cap element, allò, més progressista de la Llei, o, fins i tot, ja dic, si no ens mou un tema que no sigui estrictament polític i de campanya pre-electoral, no l'hi veig.

Ens diuen que aquesta és una llei filla de les lleis d'organització territorial. Evidentment. I totes les que es facin quan tornem a guanyar les eleccions seran filles de les lleis d'ordenació territorial; si és que és claríssim: el Parlament aprova unes lleis d'organització territorial —ens agradi o no— i, evidentment, les lleis que s'han d'aprovar després d'aquesta —que, jo diria, allò, per situar-la, és orgànica—, evidentment, les altres han de tenir conseqüència en aquesta mateixa Llei.

Però és que aquí, avui, no sé si perquè el Consell Consultiu ha emès un dictamen, que jo penso que les il·lustres i els il·lustres senyors diputats l'han llegit, i que, a més, està dient que aquesta Llei, doncs, compleix, exceptuant tres punts molt petits i que, a més a més, es corregiran en el debat de l'articulat, el que sí que diu el Consell Consultiu és que és una llei totalment constitucional i estatutària.

Per què es presenta al Consell Consultiu la sol·licitud d'un dictamen? Bé, jo m'imagino —no és que m'ho imagini, a més a més ho deia la presentació de la sol·licitud d'aquest dictamen dels tres grups que la vam presentar—..., hi ha una addicional segona, important, que buida les diputacions d'un contingut que fins ara han tingut, però que això és conseqüència de les lleis d'organització territorial que estan aprovades per aquest Parlament i que, per tant, la Llei de l'Esport, com a primera llei sectorial —que ens recordava l'Honorable Conseller—, ha d'agafar, precisament, aquests recursos que ja tenim aprovats per llei.

El tema que a Catalunya..., fins i tot s'ha dit que aquí que semblava que era una llei poc catalana.

Bé, jo diria que ja ens agradaria a tots de poder fer lleis vertaderament catalanes, però és que hi ha impossibilitat de poder fer algunes coses a nivell d'allò, estrictament com voldríem nosaltres, i és bo tenir memòria històrica, i vostès em diran, potser, senyores i senyors diputats, que això no ve a tomb, però permetin-me també que vostès, a part de no tocar temes concrets de la Llei i que segur que els tocarem en el debat que hem de fer a continuació d'aquestes esmenes a la totalitat, jo volia recordar que hi ha un Decret encara vigent, i això és per la voluntat aquella que dèiem de si Catalunya o Espanya, el senyor Terradellas deia que el Govern espanyol s'ha marcat dos anys per fer una llei de l'esport, precisament per consultar tots els sectors. Potser és que no té massa intenció d'aprovar, sigui urgent o no, la Llei de l'Esport a nivell de l'Estat espanyol. Però és que jo els recordaré que encara hi ha un Decret del Govern d'UCD que precisament..., d'això suposo que el

senyor Terradellas se'n recorda perquè en una Comissió de Política Cultural es va debatre, i que, si m'ho permeten, el llegiré més o menys textualment. És el Decret 2075/82, del 9 de juliol, i que és un Decret que es va qualificar com la «LOAPA esportiva», o la «loapilla esportiva», es deia.

En aquesta Comissió, davant d'una Proposició no de Llei que va presentar Esquerra Republicana, precisament per a la creació de federacions catalanes, i jo mateix em vaig referir precisament a aquest Decret que ens impossibilitava de fer una sèrie de coses respecte a això. Jo li vaig dir aquell dia al senyor Terradellas —i consta en el *Diari de Sessions*, això era exactament el dia 20 de març del 1985, han passat bastant dies, fins i tot, i això continua igual—, jo li deia al senyor Terradellas que el dia que el senyor Ministre de Cultura senyor Solana i el Secretari d'Estat de l'Esport senyor Cuyàs, en l'acte de la seva possessió dels càrrecs respectius i en una sessió informativa del Congrés de Diputats, concretament la número 29, del 18 d'octubre de l'any 83, precisament el nostre Grup de Minoria Catalana a Madrid va presentar una Proposició no de Llei precisament per al derogament d'aquest Decret, i el senyor Solana, el 18 d'octubre de l'any 83, allò, amb l'eufòria —suposo— de ser el primer acte com a Conseller de..., perdó, com a Ministre de Cultura, va dir exactament que el derogament d'aquest Decret estava sobre la taula del Consell de Ministres i que si no passava aquell mateix dimecres —que devia ser el dia que feien el Consell—, seria el proper. Evidentment, del dia 18 d'octubre de l'any 83 fins a avui han passat molts mesos, molts dies, molts anys, i aquest Decret encara no s'ha derogat.

Fins i tot el senyor Terradellas hi va estar d'acord, va dir: «No, no, si és que jo també vull que es derogui aquest Decret.» I al final de la seva intervenció, va dir..., diu: «Vull simplement informar que és cert que hi ha voluntat del Ministeri de Cultura i del mateix Consejo Superior de Deportes», suposo que si hi era, encara hi és, «d'intentar» —intentar— «derogar aquest Reial Decret», cosa que no sé qui li ho prohibeix. Diu: «però tots vostès», això ho deia el senyor Terradellas, «són conscients que una cosa és fer-lo», es referia al Decret, «i l'altra és intentar derogar-lo, però aquí hi ha aquest compromís.»

Bé, jo el que demanaria és que aquests compromisos, senyor Terradellas, que adquireix l'any 83 i que, a més, una Proposició no de Llei votada per aquest Parlament per unanimitat, doncs, influïssin també una mica i perquè llavors a Catalunya poguéssim fer les lleis més catalanes, que vostès ens denuncien que no ho fem.

Aquí s'han tocat —i ara entrem ja en una altra matèria— temes del fet que hi ha llacunes a la Llei. Jo penso que ara explicar els punts de discòrdia que tindria jo amb els grups que m'han precedit..., tindrem temps, en les dues-centes i escaig esmenes que hi ha, article per article, a alguns no hi ha cap esmena, vol dir que fins i tot no tot és dolent, ja tindrem temps d'explicar, evidentment, que el *doping*, el *doping*, senyor Terradellas, està contemplat; que la seguretat de l'espectador, senyor Terradellas, està contemplada; que vostès en diuen «iniciativa privada» i nosaltres en diríem «societat civil», que és una altra història, i que això precisament penso que val la pena referir-s'hi perquè si Catalunya ha estat pionera i és pionera en l'esport avui a tot l'Estat espanyol és gràcies, precisament, a aquesta societat civil, que ha ajudat molt a fomentar

l'esport a Catalunya, i amb aquesta col·laboració que ha tingut des de sempre amb la Direcció General de l'Esport i el Govern de la Generalitat.

Jo no em voldria allargar, senyores i senyors diputats; podria dir moltes més coses. No vull llegir-los quatre o cinc paràgrafs del Dictamen del Consell Consultiu perquè segur que vostès se'ls han llegit, i que aquí no s'hi han referit, però que, evidentment, el Consell Consultiu ens dóna tota la raó en el procediment d'aquesta Llei, i només voldria acabar dient que, és clar, si per una banda uns em diuen que la Llei és reglamentista; els altres, que hauria de ser més progressista, jo continuo insistint dient que el Grup majoritari de l'oposició, que en certa manera sembla que, en aquest cas, el senyor Terradellas, quan parla d'esport, ningú en sàpiga més que ell, i penso que això precisament no és bo perquè, l'esport, qui més qui menys l'ha practicat, qui més qui menys el practica, i fins i tot no solament..., o sigui, es pot parlar d'esport perquè un vagi amb moto més hores que un altre, però que evidentment, doncs, l'esport és una cosa que aquí s'ha dit, «esport per a tothom», penso que es practica i penso que no solament vostè té l'autoritat de poder parlar amb aquesta autoritat que sembla que parli, de saber tots els temes de l'esport, com funcionen.

Jo amb el que sí que voldria acabar és dient que, evidentment, si aquesta Llei vostès el que voldrien és que parlés de les rodes que ha de portar una bicicleta o de quantes porteríes hi ha d'haver en un camp de futbol, penso que això, evidentment, no és tema de Llei. I el que sí que li dic és que la Llei per a nosaltres és una Llei bona, és una Llei que en el transcurs del temps, amb el desenvolupament que s'hi pugui fer, tant amb decrets com amb ordres, i precisament amb aquest diàleg i col·laboració des de la Direcció General de l'Esport —i que ara, amb l'aprovació d'aquesta Llei, es transforma, amb esmenes presentades precisament pel nostre Grup, en Secretaria General, precisament per donar-li aquest rang que des d'aquí es deia que havia de tenir l'esport a Catalunya i que nosaltres també ho creiem—, des d'ara, com deia, pensem que tindrem una Llei important per a l'esport a Catalunya i que, sens dubte, com s'ha fet amb el Decret de l'any 81, que la Generalitat va ser la primera que va fer un Decret precisament parlant de les federacions esportives i que fins al 83, el 84 i el 85 les altres comunitats no se'ns hi han afegit, a més a més copiant-lo íntegrament del nostre, penso que al llarg d'aquests temps o d'aquests anys altres comunitats autonòmiques segur que aprovaran la llei de l'esport, i segur que, en molta part, es copiarà de la nostra.

Bé, per tot el que he dit, senyores i senyors diputats, i esperant que en el transcurs del debat que hem de tenir a continuació —precisament per debatre l'articulat— aniran sortint tots aquests temes de discòrdia; evidentment, la nostra voluntat és aprovar totes aquelles esmenes que es puguin aprovar i encaixin amb la nostra filosofia de la Llei de l'Esport, i, per tant, ens oposarem a aquestes tres esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn de posicionament a l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas, que té la paraula per posicionar-se en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Se-

nyories, bé, sembla que no és descobrir res dir que nosaltres no estem d'acord amb aquestes esmenes de retorn del Projecte de la Llei d'Esports al Govern de la Generalitat.

No hi estem d'acord perquè si hi estiguéssim d'acord, també hauríem presentat la nostra esmena a la totalitat. Per què no ho hem fet? Perquè la Llei és perfecta? Evidentment, no; direm alguns dels defectes que té aquesta Llei, que nosaltres creiem que alguns d'ells es poden arreglar a través d'esmenes; n'hem presentat moltes, n'hi ha hagut d'assumides i encara se'ns ha dit que se n'assumiran unes quantes més. Però, evidentment, aquesta Llei, la Llei de l'Esport, en aquesta casa té la peculiaritat de presentar-se sempre al final de la legislatura. En la legislatura passada ja vam tenir una Llei de l'Esport que no va poder tenir lloc perquè no hi va haver temps, va acabar la legislatura. Ara, se'ns presenta una altra Llei de l'Esport al final de la legislatura, també; evidentment, es va presentar el mes de desembre, però tots sabem que els tràmits parlamentaris —i sobretot havent-hi un mes de vacances entremig— són lents per si mateixos i que és difícil poder aprovar una llei en menys temps.

Per tant, a nosaltres ens preocupa que nosaltres, a Catalunya, tenint una de les poques competències exclusives que tenim, no la desenvolupem, i això per a nosaltres és la nostra preocupació essencial. Nosaltres creiem que tenint una competència exclusiva, l'hem de desenvolupar, i l'hem de desenvolupar nosaltres. És això el que ens ha portat a desestimar el retorn al Govern d'aquesta Llei de l'Esport, perquè tornariem, una altra vegada, a no tenir aquesta Llei de l'Esport.

De tota manera, nosaltres lamentem que la Llei de l'Esport que s'ha portat a la nostra consideració sigui aquesta i sigui en aquest moment. Això ha dut, per un cantó..., abans s'ha parlat aquí dels ponents de la Llei, parlant de les persones que hi havien intervingut. He de rectificar que de ponents d'aquesta Llei només n'hi va haver un, que va ser el senyor Aymerich, perquè no va donar lloc que aquesta Llei pogués tenir una ponència conjunta per ordenar aquestes esmenes, i, com saben els il·lustres senyors diputats, les ponències molt sovint són un lloc d'entesa, un lloc on es llimen les asprors, un lloc on s'arriba a uns acords, i això no va poder tenir lloc. Això ha fet que —i ho aprecio— la bona voluntat de l'Il·lustre senyor Aymerich, doncs, anés negociant diferents esmenes i encara avui aquí, abans d'entrar en aquest Ple, doncs estàvem negociant l'acceptació d'unes esmenes nostres. Agraïxo això, però lamento que això no s'hagi pogut fer amb més calma en una ponència que s'hauria hagut de reunir, evidentment, les vegades que haguessin estat necessàries i amb la intensitat que hagués estat necessària, que és el que moltes vegades no passa en aquesta casa, que les ponències, en lloc de fer un lloc de treball intens, és un lloc de treball, en certa manera, fora d'hores.

Bé, dit això, voldria dir que nosaltres trobem, el nostre Grup troba aquesta Llei molt tímida, molt tímida. Ens pensàvem que una Llei de l'Esport a Catalunya fóra més innovadora; portaria uns altres horitzons, i, sobretot, no fóra tampoc tan nebulosa. Hi ha articles força nebulosos, en els quals es deixen moltes coses enlaire. Aquests articles s'han tractat de concretar amb esmenes —nosaltres n'hem fet una colla, en aquest sentit— de concreció; algunes han estat acceptades —i creiem que això és bo per a la Llei—, d'altres, no, i ho lamentem.

Aquesta Llei el que fa, en bona part —i ja s'ha dit aquí per altres diputats que han intervingut—, no fa altra cosa que ofici-

alitzar l'estat actual de l'esport a Catalunya, sobretot pel que fa a l'esport de competició. Hi ha hagut molt poques variacions del que succeeix en l'actualitat. Ens hauria agradat, per exemple, que d'alguna manera..., ja ho sabem, s'ha fet menció aquí de les seleccions nacionals, cosa que nosaltres tenim molt a pit que a Catalunya existeixin unes seleccions nacionals que de manera oficial puguin competir amb altres seleccions nacionals; això ho veiem, i ho ha dit el senyor Aymerich, a través d'una Proposició no de Llei nostra ja de l'any 83, que això no és possible gràcies a un Decret que hi ha a Madrid que no s'ha volgut anul·lar. Però, si no això, si més no mencionar les seleccions nacionals en l'esport que no sigui de competició, no sé com dir-ho, en l'esport no oficial, parlar-ne una mica, començar-ne a parlar, començar-ho a introduir, que es veïés la voluntat que tenim en aquest Parlament que les seleccions nacionals catalanes puguin entrar en competició.

Valorem més positivament l'esforç que es fa en aquesta Llei pel que fa a l'esport inicial, a l'esport de l'infant, a l'esport de l'aficionat, que es comencen obrir les portes per a l'esport universitari; això ho trobem bo, l'esport de la persona que practica el lleure, creiem que és positiu, sobretot si tenim en compte —i ens hi hem fixat molt— que en aquesta regulació no es lesiona cap competència municipal. Se n'havia parlat en Comissió, que aquesta Llei lesionava competències municipals; el que potser passa és que no en dóna de noves, però de lesionar-ne no; nosaltres, en algun punt, potser sí, hi estem d'acord, que se'n donin de noves... Això fa que, en el debat que vindrà a continuació —si aquestes, com tot sembla..., si aquestes propostes de retorn al Govern no són admeses—, nosaltres votarem favorablement algunes de les esmenes presentades pels grups que actualment presenten aquestes proposicions de retorn al Govern.

D'altra banda, potser també s'haurien pogut ampliar les competències que tindran els consells comarcals, però aquí nosaltres hi veiem més, no una falla d'aquesta Llei, sinó una mancança, una mancança que volem creure transitòria, de la Llei de divisió territorial, on no hi ha contemplat l'òrgan que realment faria factible la possibilitat d'una descentralització més gran de la Generalitat de Catalunya, que són les regions o vegueries. Fins que en la Llei de divisió territorial no pugui entrar el concepte de regió o vegueria, aquestes lleis quedaran curtes, quedaran curtes perquè no podrà produir-se, d'una manera important, la descentralització dels òrgans de la Generalitat.

Contràriament a alguna presentació que s'ha fet aquí de l'esmena a la totalitat, la part que nosaltres trobem més positiva d'aquesta Llei és precisament el buidat de competències que fa a les diputacions provincials, i ho diem així, clar i net; creiem que les diputacions provincials —ho hem defensat sempre— no haurien de ser a casa nostra. El que ens estranya és que, precisament un grup que en la primera legislatura va votar per suprimir així, ras i curt, que nosaltres dèiem que no es podia fer—, que va votar per suprimir les diputacions provincials, ara objecti que aquesta Llei treu competències de les diputacions provincials. Nosaltres creiem que això està bé.

Bé, no continuarem més en aquest aspecte d'anar concretant la Llei; ja en parlarem, en tot cas, al final de tot, quan parlem del nostre vot final, al final de la discussió en el debat de la Llei. Diem, globalment, que trobem defectes en la Llei, però

que nosaltres hem presentat esmenes, que altres grups també n'han presentat, i creiem que en el debat pot ser positiu, es poden assumir esmenes que milloraran aquesta Llei.

No voldria acabar sense dir que celebri que la Comissió de Política Cultural, en el debat que va tenir lloc en la Comissió, hagués assumit acceptar la correcció dels serveis d'aquesta Cambra, la correcció lingüística, que els serveis d'aquesta Cambra van aportar a aquesta Llei, perquè..., potser és una temptació semiprofessional o d'afeccionat, que em porta, aquesta deformació, a tenir en compte i a dir aquí, en el Ple d'aquesta Cambra, que aquesta Llei que avui estem debatent és la Llei més dolenta des del punt de vista sintàctic que s'ha presentat en aquest Parlament, i que l'exemplar que se'n va fer arribar en el seu moment en el qual nosaltres havíem de fer esmenes va ser una de les coses que més ens va fer qüestió, d'entendre el que es volia dir en moltes d'aquestes esmenes. Gràcies a la correcció lingüística que han fet els serveis de la Cambra, aquests articles han quedat en bona part molt més clarificats i entenedors.

Res més, moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Corespon ara la votació d'aquestes esmenes a la totalitat, que votariem conjuntament, les tres esmenes a la totalitat.

Vots a favor d'aquestes esmenes a la totalitat, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes tres esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 34 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem ja a les esmenes corresponents a l'article primer; prèviament, aquesta Presidència vol indicar als il·lustres senyors diputats que s'han repartit, com ja s'ha comentat fa un moment, una sèrie d'esmenes de caràcter tècnic-lingüístic que tenen, sobretot, els il·lustres ponents d'aquesta Llei, i que, si tenen alguna observació, aquesta Presidència agrairà que li siguin indicades al seu moment.

Feta aquesta observació, ja passem a la primera esmena a l'article primer, que és l'esmena número 4, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar aquesta esmena té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Permeti'm, senyor President, si fóra bo que en aquest moment es tractés també o s'informés de tota una sèrie d'esmenes transaccionals que s'han presentat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Pot fer-ho en aquest moment, si li sembla; pot comentar-ho, perquè l'Il·lustre senyor Diputat sap que, com és una esmena transaccional, la pot defensar ara o en el moment de fer-ne la lectura corresponent; si vol fer un comentari global i, potser, en cada cas serà llegida la corresponent esmena, perquè els il·lustres senyors diputats tinguin coneixement del seu contingut.

El Sr. TERRADELLAS : Llavors, senyor President, cada vegada que afecti una esmena d'aquest tipus, com que el senyor President ja en té la llista, n'anirem parlant.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. TERRADELLAS : Senyores i senyors diputats, el nostre Grup intentarà, a través d'esmenes parcials d'addició,

de modificació i de supressió, millorar el text que al nostre entendre, lamentablement, neix malament. El nostre Grup també anuncia que per intentar agilitar el debat, tractant-se del nombre d'esmenes que hi ha, intentarà defensar-les a través d'onze blocs que, abans, prèviament, ja hem informat el Grup majoritari per tal que el debat sigui més enriquidor, intentant correspondre a la cortesia que sempre hi ha hagut —excepte en aquest moment que, després, el Diputat senyor Aymerich ha pujat a aquesta taula i que m'ha dolgut una mica personalment, perquè jo no parlo, senyores i senyors diputats, amb cap altra autoritat moral que l'honor de parlar en nom del meu Grup, i que, si bé, doncs, practico algun esport, la veritat, ho confesso, sóc bastant dolent, tot i que en practico molts; però això no ve al cas.

El nostre Grup anuncia, senyor President, la retirada de l'esmena número 33, la 63, la 93, la 127, el vot particular 189, el 201, 202 i 219; en total, em sembla que són nou, que, insisteixo, les senyores i els senyors diputats ponents, els senyors diputats ponents...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència en té vuit. La 33, 63, 93, 127, 189, 201, 202 i 219.

El Sr. TERRADELLAS : Exactament, senyor President. Sí.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Retirades. Gràcies.

El Sr. TERRADELLAS : ...que els senyors ponents en tenen coneixement, hi insisteixo, perquè amb l'ànim d'aquesta cortesia i de treball conjunt n'he donat coneixement a tots els ponents.

L'esmena número 4 fa referència a l'article primer d'aquesta Llei, que és el que defineix les competències de la Generalitat, i em permeto —ja que parlem de competències— informar totes les senyores i els senyors diputats que, si bé és cert el que ha dit el senyor Aymerich sobre aquest Decret, que fereix les competències de la Generalitat de Catalunya, també és cert que mai s'ha aplicat, des que els socialistes són en el Govern de l'Estat. Això, per un costat; que, per altra banda, s'ha de dir tot, i és que el nostre Grup, que és el Grup Socialista al Parlament de Catalunya, va votar a favor que es derogués i, que, per un altre costat —també s'ha de dir tot—, és que aquest Decret va estar portat al Tribunal Constitucional, que hi va haver una sentència, i una sentència, precisament —i lamentablement—, del Tribunal Constitucional, no pas favorable a les nostres posicions compartides.

L'esmena fa referència a una possible modificació tècnica que ens sembla més acurada quant a la definició —hi insisteixo— de les finalitats d'aquesta Llei i que al nostre entendre millora el contingut d'aquest Projecte.

Senyor President, també defensaré, si m'ho permet, ho he dit, per blocs, conjuntament l'esmena número 4, que ara estava defensant, la número 11, la número 12 —la 12, conjuntament amb la 235, que van lligades—, la número 13 i la número 18.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. TERRADELLAS : Defensada la número 4, passo a la número 11, que també és una altra esmena tècnica que intenta millorar també el concepte que atorga... L'article 3 diu : «La Generalitat, a fi de garantir l'accés i la igualtat de condicions i oportunitats al coneixement i la pràctica de l'esport, desenvoluparà la política esportiva tenint en compte la sèrie de principis següents», i fa referència, en el punt g), que es fomentarà «la

promoció i la planificació de l'esport de competició d'alt nivell, en col·laboració amb les federacions esportives», i al nostre entendre seria positiu que es tingués en compte també que la Generalitat ho farà també amb les altres autoritats competents, com poden ser, per exemple, el Comitè Olímpic espanyol, el Consejo Superior de Deportes i altres organismes. Entenem que aquesta és una esmena de modificació, d'addició, tècnica, que millora el Projecte de Llei.

L'esmena número 12, juntament amb la 235, fa referència a un tema, al nostre entendre, important. Intenta, l'esmena número 12, que, dintre d'aquests principis rectors, hi hagi no només la vetlla pel degut control mèdico-sanitari dels esportistes, sinó que també hi hagi la vetlla pel control assistencial mèdico-sanitari dels esportistes.

Al nostre entendre, aquesta seria una funció incitadora en el foment de l'esport. Ara es fa un control, per cert bastant escàs, amb els esportistes d'*élite*; amb altres, també bastant escàs, amb els escolars, però no hi ha garantida la part assistencial, i al nostre entendre, tot i que hi ha mútues i assegurances que ho fan amb algunes federacions, si es vol impulsar la pràctica, cal garantir l'assistència mèdica pública. Per això presentem, en aquesta esmena als principis rectors, que en faci referència, que és la número 12, i amb la 235, el que intentem és adequar que hi hagi uns terminis per iniciar aquests tràmits per tal que aquesta decisió política que hi hagi assistència, també assistència sanitària, sigui incorporada, diem nosaltres, «en el termini de sis mesos que s'iniciïn els tràmits, a fi de garantir que l'assistència sanitària en la pràctica esportiva es faci dins del Servei Català de la Salut.» Al nostre entendre, senyores i senyors diputats, això seria minimitzar els aspectes negatius de la pràctica esportiva i, per tant, fomentar la pràctica d'aquests esports que tots diem que volem defensar.

L'esmena número 13 fa referència al tema de la seguretat de què abans parlàvem. És evident que en el Projecte de Llei es parla també que la Generalitat «vetllarà perquè les instal·lacions i els esportistes gaudeixin de salut i higiene, i que hi hagi seguretat», però al nostre entendre fa falta ampliar-ho, això, per als espectadors i les altres persones implicades en l'esport. Entenem que és una esmena racional, i que afegeix el concepte de seguretat en la pràctica esportiva. Ja hem dit que estem d'acord amb el que diuen la lletra j) i la lletra l), però deixen els espectadors i els àrbitres —permetin-me l'expressió— sense protegir, i, per desgràcia, el fenomen de la violència és extremament important, i caldria incidir-hi des d'aquí d'una manera decidida.

També presentem una esmena tècnica, la número 17, que, si no vaig errat, senyor President, té una proposta d'estar transaccionada...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, senyor Diputat.

El Sr. TERRADELLAS : ...i l'esmena número 18 intenta també definir millor el que ha de ser l'articulat d'aquest Projecte de Llei. Simplement diu un concepte que a nosaltres ens sembla que és clarificador i constitucional; diu que «l'organització institucional de l'esport a Catalunya segueix el principi de coordinació i de participació i col·laboració amb les entitats públiques o privades», i al nostre entendre seria bo que fes referència a la descentralització i a la desconcentració, perquè, senyores i senyors diputats, és evident que es pot fer un bon treball des del mateix Govern de la Generalitat, però la millor

manera de poder-ho garantir és que hi hagi una bona desconcentració, que sempre garanteix una millor eficàcia.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, demanem el vot favorable a les esmenes que he defensat, que són totes les que fan referència al Títol preliminar.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Gràcies, senyor President. Voldria reclamar a la Presidència... l'última esmena defensada ha estat la 17 o la 18?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La 17. La 17 és una transaccional que l'Illustre Diputat ha comentat que aquesta Presidència la tenia.

El Sr. AYMERICH : Gràcies, senyor President. Bé, jo em limitaré, doncs, a contestar esmena per esmena, tal com ha fet el senyor Terradellas, i, en certa manera, doncs, no és un torn en contra de totes les esmenes que ha presentat, sinó que fins i tot a alguna —com ha dit ara el senyor President— hi ha transaccionals, i fins i tot alguna que també ha anunciat el senyor Terradellas que se'ns havia dit als grups la composició de les esmenes per blocs, evidentment, hi ha hagut un lapsus, perquè una que havia estat presentada com a retirada o que es retirava ara se'ns presenta, o sigui, s'està debatent l'esmena —la número 11, concretament... (*Remor de veus.*) No, jo ho dic perquè se'ns ha anunciat que es retirava aquesta esmena i ara veig que s'ha defensat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, no. Perdoni, Illustre senyor Diputat. L'Illustre Diputat deu tenir una confusió, però el diputat que l'ha precedit no ha retirat l'esmena 11; ha retirat la 33, 63, 93, 127, 189, 201, 202 i 219. El que ha fet ha estat defensar les altres, és a dir la 4, l'11, la 12, la 13, la 18, la 235, i fer un comentari en relació amb la 17, que es transacciona.

El Sr. AYMERICH : Correcte, senyor President. L'únic que vull dir és que quan el senyor Terradellas ha anunciat que els grups teníem la composició dels blocs que havia presentat, aquesta esmena a què em refereixo, la número 11, se'ns havia dit que es retirava.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord, d'acord.

El Sr. AYMERICH : Només he volgut aclarir aquest tema, que, en certa manera, espero que a partir d'ara no haguem d'anar improvisant, perquè és que, si no, llavors, no serveix per a res el que teníem abans.

Bé, començant amb el tema de l'esmena número 4, evidentment nosaltres creiem —ja ho vam dir en Comissió—, estíem molt més correcta la definició del Projecte tal com està i, per tant, no acceptaríem aquesta esmena que se'ns proposa.

L'esmena número 11, que, evidentment, fa referència a «altres autoritats competents en la matèria», jo, precisament, havia anunciat al senyor Terradellas que aquesta esmena li admetríem i, per tant, en haver dit que es retirava, doncs, bé..., però la continuem admetent; o sigui que, per tant, el vot en contra d'aquesta esmena no hi és i anuncio ja ara que el nostre Grup votarà a favor de l'esmena número 11.

Quant a les esmenes números 12 i 235 —que les ha ajuntat—, aquí diu : «La vetlla del degut control mèdic i assistencial...», i jo li diré al senyor Terradellas —i, a més, ja se li

va dir en Comissió— que l'esmena número 12, és proposat, precisament, el que ell demana, en el Projecte, a la lletra t) del mateix article, i que diu textualment : «Fomentar una adequada protecció dels esportistes mitjançant sistemes de previsió social de caràcter mutualista, vetllant per la seva contínua i permanent viabilitat». Bé, això, evidentment, és un redactat, si ho volem, diferent, però que nosaltres entenem que aquesta lletra t) d'aquest mateix article —com deia—, doncs, recull sobrerament aquesta inquietud que demostren les dues esmenes presentades pel Grup Socialista.

Quant a l'esmena número 13, el text proposat ja és implícit —segons nosaltres creiem— en la lletra j). De totes maneres, aquí jo li havia proposat al senyor Terradellas —i ho proposo ara— de..., no és que ho proposi, sinó que li dic que demanarem votació separada, senyor President, de la penúltima línia de l'esmena socialista, on comença amb «espectadors» : acceptarem la frase que diu «espectadors i altres persones implicades en l'organització de l'activitat esportiva»; aquest tros de l'esmena, per tant, l'aprovaré i la introduïrem dins del text de l'articulat.

I, per últim, a l'esmena número 18, nosaltres creiem o estíem prou progressiu o prou expressiu, i en general el contingut del text de l'article 4, i que no voldria, doncs, cansar les il·lustres diputades i els il·lustres diputats, doncs, llegint-lo, però que, a més, ja diu : «L'organització institucional de l'esport a Catalunya segueix el principi de coordinació administrativa i de participació i col·laboració amb les entitats públiques o privades». Per tant, a aquesta esmena, evidentment, ens hi oposarem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara la votació de l'esmena número 4.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

No s'ha assolit el quòrum corresponent i, per tant, aquesta Presidència ha de suspendre la sessió per cinc minuts, tot reclamant als senyors uixers que toquin el timbre per reclamar la presència dels il·lustres senyors diputats a la Cambra.

Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de vuit del vespre i set minuts. La sessió es reprèn a tres quarts de vuit i tres minuts.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Correspon novament procedir a la votació de l'esmena número 4, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 4 ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions.

Correspon votar ara el text del Dictamen de l'article primer, i també podríem votar l'article segon, que no té cap esmena, si no hi ha inconvenient... Separadament. Article primer.

Vots a favor de l'article primer, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Correspon ara l'article segon.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon la defensa de l'esmena cinquena, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, agruparem en aquesta esmena les esmenes números 6, 15 i 28, que tenen un mateix fil conductor, ja manifestat pel Diputat Ignasi Riera en la defensa de la seva esmena a la totalitat, en el sentit de substituir, arreu on parla de la Generalitat de Catalunya, aquesta referència per l'expressió «les administracions catalanes autonòmica i local». Es tracta, en definitiva, de dir que no només «desenvoluparà la política esportiva tenint presents els principis rectors següents...», dos punts, tot un seguit de principis, «la Generalitat de Catalunya», sinó que també «han de garantir l'accés, en igualtat de condicions i oportunitats, al coneixement i la pràctica de l'esport, d'acord amb aquells criteris», les entitats locals.

Entén el Grup parlamentari del PSUC que aquesta concentració o aquesta limitació de competències que avui dia es troben diversificades en el conjunt d'institucions que tenen a veure amb matèria esportiva és una regressió important en relació amb la situació actual, i demostra, en tot cas, a criteri d'aquest Grup parlamentari, un desconeixement sorprenent de la realitat de l'esport a Catalunya. Òbviament, de les esmenes posteriors, de la 6, de la 15 i de la 28, se'n desprèn també que la capacitat de programar, la capacitat d'orientar l'esport a Catalunya ha de ser quelcom que es faci conjuntament, i no només d'una manera derivada, per part dels ajuntaments, entre la Generalitat i els ens locals. I aquesta és la motivació essencial de les quatre esmenes que hem defensat, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Bé, gràcies, senyor President. Des de l'escó estant. Bé, per anunciar el nostre vot en contra d'aquestes tres esmenes argumentades, perquè l'esmena número 6 és la supressió de tot el text de la lletra, la lletra c), concretament, de l'article tercer, que nosaltres considerem que cal mantenir aquesta lletra precisament per a la coordinació esportiva amb les entitats locals.

Jo vull avançar ja aquí que, evidentment, les esmenes del Grup del PSUC —ja ho he dit abans, en l'esmena a la totalitat— hi haurà una disconformitat amb quasi totes les esmenes que no són acceptades o transaccionades, però és perquè, evidentment, acceptar aquestes esmenes comportaria canviar el text del text que proposa el Govern, i, per tant, no faria més explicacions de les que he fet.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la lectura de l'esmena transaccional número 7. Demano a l'Il·lustre Secretari que llegeixi l'esmena transaccional número 7, firmada pels dos grups proposants.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Coordinar la gestió esportiva amb les funcions pròpies de les entitats locals en el camp

de l'esport i donar suport a l'actuació d'aquestes.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord amb la seva tramitació? (Pausa.) Doncs, en el seu moment es procedirà a la seva votació. Hi ha algun grup que desitgi fer algun torn a favor o en contra? (Pausa.) Doncs, passem així a l'esmena número 8, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquesta esmena número 8, que és a la lletra e) d'aquest article tercer, el que pretén és introduir el concepte de «l'esport per a tothom», de forma que l'Administració —que serà només la de la Generalitat de Catalunya— faciliti els mitjans que assegurin la continuïtat de la pràctica..., però de quina? «La pràctica d'activitats físiques», diem nosaltres, «de manteniment i de recreació de l'esport de lleure a qualsevol edat i nivell». Sorprèn, a criteri del nostre Grup parlamentari, l'absència en aquest text legislatiu de cap precepte que reconegui, tal com ho fa la Constitució —i es pot dir : «si ja ho fa la Constitució, aquí no cal», però en qualsevol cas és bo que una llei que pretén ser una llei-marc per a Catalunya es faci esment explícit d'aquesta qüestió—, que reconegui, repeteixo, el dret dels ciutadans a la pràctica de l'esport.

Per altra banda, aquest principi de «l'esport per a tothom», que és el que pretén introduir el Grup parlamentari del PSUC, és un dels conceptes que més unanimitats ha aconseguit arreu d'Europa, i el que lamentarà el nostre Grup parlamentari, si es vota en contra, és que en aquest cas concret, en aquest tema concret, Catalunya es margini, quedi marginada d'aquestes unanimitats.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Sí, senyor President. Nosaltres entenem que la lletra e) d'aquest article 3, textualment, diu : «La promoció de l'esport a tots els àmbits, facilitant els mitjans que assegurin la continuïtat de la seva pràctica...», etcètera. Pensem que «tots els àmbits», evidentment, vol dir tots els àmbits. Per tant, ens oposarem a aquesta esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Correspon ara la defensa de l'esmena número 9, del mateix Grup, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, aquesta és una esmena d'addició, d'introducció d'una nova lletra en aquest article tercer, que diu, textualment, que «la Generalitat adequarà les seves activitats i orientarà les seves gestions en matèria esportiva» a fer el següent : «A promoure les condicions que afavoreixin la igualtat de la dona en l'esport i la seva incorporació a la pràctica esportiva a tots nivells». Queda clar, per tant, que no és una esmena d'incorporació de la dona al 25%, sinó al 100% a la pràctica esportiva a tots nivells.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Passem ja a la defensa de l'esmena número 10, del Grup parlamentari Popular. Per a defensar aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. A partir que la lletra g) d'est article tercer té una relació directa amb l'article

17, que es refereix a les federacions esportives —i amb la qual estem d'acord—, anunciem la retirada d'esta esmena, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara, en el mateix Grup, la defensa de l'esmena número 14.

El Sr. CURTO : 14 i 16, senyor President, si m'ho permet. En est Projecte apareixen les paraules «fomentar» i «vetllar» de manera excessiva. Només a l'article tercer, deu vegades, deu vegades, «fomentar» i «vetllar», que són sinònim de «promoure» i «preocupació», que també surten sis o set vegades més, o sigui, disset vegades, «vetllar», «fomentar», «impulsar», «preocupar-se», «promoure»..., el que no diuen és com.

Com que la lletra l) es refereix a la violència i als mètodes extraesportius, el Grup Popular proposa que, en lloc de fomentar i vetllar perquè no passi, s'estableixi la difusió d'un programa especial dedicat i destinat a evitar la violència i les males formes en qualsevol competició esportiva.

I, quant a la lletra n) del mateix article, proposem que, en lloc de «vetllar davant les corporacions locals», s'ajudi i es col·labori, com a mesura més concreta que les que figuren en est Projecte de Llei.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la votació de totes aquestes esmenes... Perdó, per a un torn en contra, el senyor Aymerich té la paraula.

El Sr. AYMERICH : Sí, senyor President, moltes gràcies. L'esmena número 14, del Grup Popular, i la número 16, la qual modifica la lletra n) —la lletra l), primer, la número 14—, nosaltres entenem que la redacció de la lletra l) l'estimem més adequada a la finalitat del principi rector, el qual ha de ser el caràcter genèric, i que, per tant, hi votarem en contra, com ja li havia manifestat, evidentment, en comissió al senyor Curto.

I quant a l'esmena número 16, que és la modificació de la lletra n), també considerem que és més adequat, fins i tot, el text del principi de la fórmula gramatical de com està en el Projecte, i, per tant, no políticament, sinó en aquest aspecte gramatical, la votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Ara sí, procedim a la votació d'aquestes esmenes.

(Pausa.)

Em fan observar, certament, que hi ha una transaccional a l'esmena 17, que demanaré a l'Il·lustre senyor Secretari que llegeixi.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Fomentar que els organismes competents estableixin bonificacions, beneficis i exempcions tributàries per afavorir el desenvolupament de l'esport.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord amb la seva tramitació? (Pausa.) Per tant, tot seguit la votarem. Bé, passem a votar aquestes esmenes.

La primera és l'esmena número 5, que podríem votar conjuntament amb la 6, la 15 i la 28, si els il·lustres senyors diputats no hi tenen cap inconvenient.

El Sr. CURTO : Senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Votarem una per

una. Esmena número 5.

Vots a favor de l'esmena número 5, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

(Pausa.)

Repeteix la votació perquè sembla que hi havia una certa indecisió a l'hora de votar.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 6, del mateix Grup parlamentari.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Esmena transaccional, que ha estat llegida.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Esmena número 8, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 58 en contra i 7 abstencions.

Correspon ara l'esmena número 9, del mateix Grup.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

L'esmena número 10 ha estat retirada.

Esmena número 11, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Esmena número 12, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la votació de l'esmena número 13, que es procedirà, d'acord amb el manifestat per l'Il·lustre senyor Diputat, a votar-la separadament, és a dir, tot el paràgraf que va fins a «...espectadors i altres persones implicades en l'organització de l'activitat esportiva.» Aquest paràgraf es votarà tot seguit. (Ll. Sr. Terradellas s'aixeca per parlar.) Digui, senyor Diputat.

El Sr. TERRADELLAS : Senyor President, el nostre Grup, ateses les manifestacions del senyor ponent del Grup convergent, estaria disposat a acceptar l'addició, com a addició aquest últim punt. Per tant, proposo només posar a votació aquestes

dues últimes ratlles.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé, moltes gràcies.

Posarem ara a votació aquestes dues ratlles i que quedi clar que s'incorporarà al final de la lletra j), i que seguidament dirà «...la salut dels practicants, dels espectadors i altres persones implicades en l'organització de l'activitat esportiva.» D'acord?

Vots a favor d'aquesta esmena d'addició?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena d'addició ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Correspon ara la votació de l'esmena número 14, del Grup Popular.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 64 en contra.

Correspon ara la votació de l'esmena quinzena, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 74 en contra i 6 abstencions.

Esmena número 16.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets. És una esmena del Grup Popular.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Esmena transaccional que ha estat llegida anteriorment, esmena número 17.

Vots a favor d'aquesta esmena transaccional, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Correspon ara la votació de l'article 13, en tot allò que segueix... perdó, article 3, en tot allò que segueix vigent, per tant, amb les incorporacions de les esmenes acceptades.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article tercer ha estat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Correspon ara la votació de l'esmena número 18, que ha estat defensada anteriorment, corresponent a l'article quart.

Vots a favor d'aquesta esmena es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 18 ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen de l'article quart.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a l'article quart ha estat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

L'addició d'un nou article, a través de l'esmena 19, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. És l'intent d'addicionar un nou article perquè el que es preguntava el Grup parlamentari del PSUC és com es podia fer una llei de l'esport sense definir prèviament quin era el sistema esportiu català. Contestar aquesta pregunta dient que no es podia fer una llei de l'esport que no definís això és pel que vam fer una esmena d'addició d'aquest nou article, que entenem millora, enriqueix el text de l'actual Projecte de Llei. El que plantegem és establir un esgronament de cinc apartats definint les diferències existents entre educació física i esport en edat escolar, entre esport federat per especialitats i esport d'alta competició i esport per a tothom com a cinquè d'aquests graus de diferenciació d'un sistema esportiu integrat, però que té diversos aspectes, diverses cares en el seu interior. Això afecta coses tan elementals com, en definitiva, quin és el nivell d'integració de l'educació física en el sistema d'escolarització pública, per exemple, o afectaria també quin és el sistema de distribució de beques o com es transcendeix en la definició que fem d'esport federat i esport d'alta competició, com incideix la situació d'aquells esportistes, d'aquells sectors culturals vinculats a aquests esportistes, que transcendeixen la mateixa competició. En definitiva, entenem que és un article que enriqueix el text del Projecte de Llei, que defineix aquest sistema esportiu català, i que fóra bo que el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que està fent unes votacions relativament amb to esportiu, doncs, donés suport a aquest article, en la mesura que la Llei entenem que quedaria molt millor del que està actualment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Gràcies, senyor President. Evidentment que fóra bo, el que passa és que repeteixo el d'abans, és que —ja no ho repetiré més— les esmenes, moltes esmenes que haurem de rebutjar, des del nostre Grup, no és que les rebutgem, és que ja ho contempla el Projecte en altres articles, i quasi de la mateixa manera amb què està proposat. Per tant, estem..., fins i tot li podria llegir molts dels articles d'aquest Projecte de Llei, que fins i tot lletres, doncs, que vostès proposen en aquest nou article 4 bis, estan contemplades en el Projecte. Per tant, és que ens hi hem d'oposar, no perquè vulguem, és que ja estan explicitades en el mateix Projecte.

Per tant, senyor President, ens hi oposarem. Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per tant, passem a votar aquesta addició d'aquest nou article.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 20, del Grup Popular, corresponent a l'article cinquè. El senyor Curto té la paraula per defensar aquesta esmena.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Lo text de l'article cinquè comença dient : «S'entén per club o associació esportiva als efectes d'aquesta Llei...», etcètera, i el Grup Popular proposa substituir «s'entén» per «són clubs o associacions», perquè «entendre» és conèixer la intenció d'una cosa, mentre que «és» o «són» és la forma de concretar la mateixa cosa de manera més simple. És evident que en esta esmena no hi ha la més mínima intenció política, sinó que és una senzilla aportació gramatical que determina i distingeix el que és del que es pot sobreentendre.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Sí, gràcies, senyor President. Com molt bé ha dit el senyor Curto, evidentment, aquesta esmena és una esmena totalment lingüística i precisament de qüestió d'estil. Els lingüistes precisament ens han aconsellat precisament que estigui tal com està el text, per tant, ens hi oposarem.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Esmena que sotmetem a votació.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 58 en contra i 19 abstencions.

Text del Dictamen de l'article cinquè.

Es posin drets els qui hi estiguin a favor.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Corresponen ara les esmenes a l'article sisè, la primera de les quals és la 21, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President, moltes gràcies. Aquesta esmena és precisament una mostra d'aquella nebulositat que encara ha subsistit en algun aspecte en aquesta llei. Diu l'article 6 : «Els clubs o associacions esportives hauran d'estar constituïts de forma que consti documentalment la seva voluntat, el fi i els objectius pretesos, així com la manca d'ànim lucratiu.» Evidentment, tots sabem què vol dir el fi, i tots sabem què volen dir els objectius pretesos i l'ànim lucratiu, el que no sabem és a quina voluntat es refereix aquesta «voluntat» que ha de constar documentalment, quin tipus de voluntat és aquesta? Jo ho vaig demanar en Comissió, que m'expliquessin quina voluntat era. Això gairebé té més aviat aspecte de testament, no ho sé, però no hi veig, la voluntat, a què fa referència. És per això que nosaltres, en la nostra esmena, demanem la supressió d'aquesta paraula.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, el senyor Aymerich té la paraula.

El Sr. AYMERICH : Sí, tal com li vaig manifestar al senyor Marçal Casanovas, i com pel que veig no el vaig convèncer, evidentment nosaltres creiem que cal mantenir l'expressió de «la seva voluntat», perquè creiem que és bàsic per constituir una associació fer constar precisament aquesta voluntat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

L'esmena del Grup Popular, la 22. El senyor Curto té la paraula per defensar-la.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Crido l'atenció del senyor Aymerich, que encara que no em mira sé que m'està escoltant, per dir-li que, mentre l'article 5 diu que «s'entén per club o associació esportiva als efectes d'aquesta Llei tota entitat privada amb personalitat jurídica amb capacitat d'obrar, formada per persones físiques, los objectius bàsics són lo foment, desenvolupament i la pràctica continuada de l'esport», l'article 6 diu que «són clubs o associacions esportives los que hauran d'estar constituïts de manera que consti documentalment la seua voluntat, el fi i els objectius.» O sigui, que mentre l'article 5 assenyalava de manera determinada i concreta los objectius, la finalitat i la forma que s'entén o són los clubs, l'article 6 parla d'una voluntat i d'uns objectius pretesos, però sense cap determinació. Per això la nostra esmena tracta de conciliar los dos articles, dient que els clubs o associacions esportives hauran d'estar constituïts documentalment, d'acord amb allò que preveu l'article 5, que és més concret que l'article 6.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. El senyor Aymerich té la paraula per contestar.

El Sr. AYMERICH : Gràcies, senyor President. Senyor Curto, evidentment ja ho tenim present això que l'article cinquè ho diu així, però nosaltres continuem estimant més tècnic expressar explícitament els trets bàsics que han de constar documentalment.

Per tant, ens hi oposarem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. El Grup parlamentari Socialista, el senyor Terradellas, té la paraula per defensar l'esmena 23.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President, i, si m'ho permet, també amb l'ànim d'agrupar, agruparia la 23, la 24 més la 53, la 25, la 26 més la 73 —que són subsidiàries—, la 34, la 37, la 38, la 42 i les altres subsidiàries 43 i 139; en total, em sembla que en són dotze.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Efectivament; 23, 24, 53, 25, 26, 73, 34, 37, 38, 42, 43 i 139. Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. TERRADELLAS : Comencem..., perdó, 139, he dit, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, 139; gràcies.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'article 6 diu que «l'organització interna dels clubs», està parlant dels estatuts dels clubs, diu que : l'«organització interna serà democràtica i l'òrgan suprem serà l'assemblea general, que estarà integrada per tots els associats amb dret a vot.» Al nostre entendre, aquí hi ha una dissensió en el concepte de soci; si ser soci és ser totalment corresponsable de la societat, en aquest cas el club, o simplement és un abonat.

Al nostre entendre, s'ha de garantir que tots els socis puguin tenir dret a vot. Se m'explicava en Comissió les dificultats que això podria implicar amb entitats on gent molt jove, infants fins i tot, són considerats socis i, per tant, seria difícil poder admetre que tenen dret a vot, però al nostre entendre això es pot regular a través dels mateixos estatuts del club, i ens sembla, per tant, bàsic que en una llei de l'esport es consagri

aquest dret, que tots els socis d'una entitat tenen dret a vot i, aleshores, es reguli quines mesures cautelars es prenen —per exemple, la majoria d'edat— per poder participar en les votacions.

L'esmena 24, junt amb la 53, parla de la incorporació per part nostra de la figura del president dintre dels òrgans de govern, i bé és cert que el president forma part dels òrgans de govern, però m'han d'admetre que hi ha tres fórmules per elegir-los : el president que elegeix la junta directiva, la junta directiva que elegeix el president o una mixta, que és la que proposaríem nosaltres, que l'elecció fos del president junt amb la junta directiva. Ens sembla que d'aquesta manera, proposant que el President s'elegeixi directament des de la junta directiva, tant pel que fa referència als clubs com a les federacions catalanes, ens sembla que és molt millor, perquè precisament respon davant l'assemblea que l'ha elegit el mateix president i no ens trobem en situacions com ara, que el President és elegit, nomenat o elegit per la mateixa junta directiva, quan a la pràctica sabem que a les eleccions, sobretot, qui s'hi presenta és el president. En definitiva, es tracta de triar amb quin estil es vol que formin part dels òrgans de govern.

L'esmena 25 intenta, al nostre entendre, regular una situació que totes les senyores i els senyors diputats coneixen. És una realitat : hi ha molts socis o moltes entitats que diuen que hi ha socis i que a l'hora de la veritat molta d'aquesta gent no participa ni als òrgans de govern ni a les assemblees, no per falta de voluntat, sinó simplement perquè el concepte de soci està molt mal aplicat en molts casos. Això sobretot afecta espectadors d'esports espectacles, però també esportistes d'equipaments esportius.

Al nostre entendre, seria modern, i, per tant, eficaç d'aquesta Llei, que es fes un pas endavant intentant regular aquest tema, que nosaltres proposem que es faci a través d'una esmena d'addició que diria el següent : «Els clubs o associacions esportives podran atorgar la qualificació d'abonats als usuaris dels seus serveis o equipaments que no formin part de l'entitat com a associats.» D'aquesta manera, ens sembla que seria tocar de peus a terra i fer la feina ben feta.

L'esmena 26 i la 73 —que són subsidiàries— el que intenten és que les entitats esportives, entitats sense finalitat de lucre i, per tant, que es beneficien d'una sèrie de mesures fiscals i ajuts, l'Administració pública per ajudar-les i per reconèixer la seva actuació els exigeix algun tipus de comptabilitat. Al nostre entendre, tant els clubs —l'esmena 24— com les federacions —l'esmena 73—, seria racional, tècnicament adequat, posar una addició com la que proposem nosaltres, que digui que la comptabilitat s'ajustarà al Pla General de Comptabilitat, que és un sistema universalment ben acceptat.

L'esmena número 29 proposa evitar problemes de competències i malentesos; proposa que la Generalitat doni a conèixer als organismes competents les associacions i els clubs registrats en la mateixa Direcció General de l'Esport. Per tant, em sembla que és sobrer, la mateixa argumentació; simplement que es doni a conèixer als organismes competents. Nosaltres proposem de l'«Administració de l'Estat», però poden ser altres, perquè tots sabem que a la pràctica això es fa i que és bo que una federació espanyola, que un organisme com l'Estat sàpiga quines són les entitats registrades a Catalunya.

L'esmena 33, jo he anunciat, senyor President, que estava

retirada —i ho confirmo, i m'hi reafirmo, en aquest moment—, i la 34, ens sembla que és una millor definició tècnica el fet que a l'article 12 s'hi incorpori una esmena de modificació a l'últim paràgraf que digui que : «per poder gaudir dels beneficis establerts per als clubs i les associacions inscrites al Registre d'Entitats Esportives a nivell de Catalunya.» Ens sembla que aquest tipus de definició tècnica millora i nosaltres aconsellem que sigui assumida per totes les senyores i els senyors diputats, perquè el text diu que sigui reconeguda «a efectes esportius», i nosaltres el que diem és això que acabo d'afirmar, que al nostre entendre qualifica molt millor, puntualitza molt millor el text que no pas el Projecte presentat.

I entrem en el capítol de les agrupacions esportives. Hi ha dues esmenes que defensaré ara mateix, que el que intenten és clarificar un concepte per a nosaltres bàsic : les agrupacions esportives són aquelles entitats sense finalitat de lucre que fan activitats esportives, que fomenten activitats esportives i que són agrupacions, doncs, per lligams de tipus professional o d'altres, o el concepte és diferent; poden ser entitats amb finalitat de lucre, simplement, que la seva activitat esportiva sigui sense finalitat de lucre. Ho dic perquè ens podríem molt bé trobar la consideració d'agrupació esportiva a qualsevol *sponsor*, que guanya molts diners simplement perquè finança una activitat que no és lucrativa. Ens sembla que d'aquesta manera seria fer un flac favor al que es tractaria de regular el que és el mercantilisme i l'«esponsorització» en matèria de l'esport.

Per tant, nosaltres el que voldríem és puntualitzar que les agrupacions esportives no poden ser entitats amb finalitat de lucre i que, òbviament, les seves activitats, evidentment, doncs, aleshores, a través de l'esmena de supressió ja queda ben definida.

Proposem en l'esmena número 39 el mateix que he defensat anteriorment, el fet que es doni a conèixer al Registre de l'Estat les entitats registrades a la mateixa Direcció General, i proposem, senyores i senyors diputats, un nou concepte amb el que és l'organització de l'esport escolar a nivell de Catalunya; són les esmenes 42, 43 i la 139. Al nostre entendre, de la manera que ho planteja el Projecte de Llei ve a confirmar la situació actual que, al nostre entendre —i ho hem dit diverses vegades des d'aquest Ple—, no ens és plaent, no creiem que faci la bona funció que n'esperem tots de la promoció de l'esport escolar. Els consells esportius, tal com ho defineix el Projecte de Llei, són organismes per al foment de l'esport escolar en un àmbit determinat. Diu el Projecte de Llei que la composició es farà per posterior reglament; a l'hora de la veritat, ara, els consells comarcals d'esport tenen una composició d'un terç per ajuntament, un terç per APA i un terç pels clubs. Certament, estaran d'acord amb mi que aquesta composició sovint ha portat distorsió, malentès, poca cooperació institucional o entre les institucions i els clubs. En definitiva, n'han quedat bastant perjudicats els mateixos nois, perquè, certament, també s'ha fet partidisme en alguns casos.

Proposem regular-ho de la següent manera : parlant en una secció de l'organització de l'esport a nivell de Catalunya i proposem fer-ho a través de tres conceptes. Primer de tot, constituir el Consell de l'Esport a Catalunya com un organisme de gestió, sobretot per les fases supracomarcals de l'esport escolar a Catalunya, i que estigui compost per representants de les federacions esportives catalanes, de les entitats o associacions re-

presentatives dels municipis de Catalunya i de la Federació d'Associacions de Pares de Catalunya, i amb un organisme equivalent ho fem en àmbits territorials inferiors, que els representants siguin els clubs, els ajuntaments i les associacions de pares, i en el tercer paràgraf diem que han de tenir, òbviament, personalitat jurídica, capacitat per poder complir les seves funcions, que el Reglament establirà amb quina proporcionalitat componen els seus òrgans i que s'estructuraran fonamentalment d'acord amb els criteris d'organització territorial a nivell de Catalunya.

Ens sembla que aquest seria un nou model ben fet per regular, estructurar i organitzar l'esport escolar a nivell de Catalunya i per aquestes raons, senyores i senyors diputats, els demanem el seu vot a tot aquest paquet d'esmenes que acabo de defensar.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, el senyor Aymerich té la paraula.

El Sr. AYMERICH : Sí, jo abans de començar, senyor President, demanaria —si és que no ho he entès bé— que en el moment que s'han agrupat les esmenes la 29 i la 39 no s'han anunciat, perquè, a més, hi ha una transaccional que té la Mesa, o sigui, dues transaccionals a aquestes dues esmenes..., És així?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, sí. La 29 i la 39.

El Sr. AYMERICH : No, és que em sembla que s'han defensat, eh?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé. *(Pausa.)* En tot cas, després llegirem la transaccional i si vostè hi ha de fer algun comentari ho podrà fer.

El Sr. AYMERICH : Correcte. No, jo era perquè, és clar, jo ara no faré torn en contra ni de la 29 ni de la 39, que no estava anunciada la seva defensa, perquè existeix i té la Mesa aquestes transaccionals.

Bé, comencem per ordre. La número 23, la de l'article sisè, diu : «per tots els associats, que tindran dret de vot». Bé, senyor Terradellas, evidentment, doncs, nosaltres creiem que és més correcte el text del Projecte, ja que no tots els associats tenen dret a vot, i hi tornem a insistir, precisament, pels menors d'edat. En tot cas, si això quedés reflectit en la Llei, el que sí que obligariem és que cada associació o federació hagués de fer el seu Reglament oportú amb això. Creiem que els menors d'edat, evidentment, no han de tenir aquest dret de vot i, per tant, per això no consta en el Projecte.

Quant a les esmenes 24 i 53, que les ha agrupat el senyor Terradellas, fan un esment quant al tema de : «tots els càrrecs, inclòs el president», nosaltres, evidentment, quan diem «càrrecs» considerem que el «president» també és un càrrec i, per tant, aquestes esmenes, 24 i 53, també hi votarem en contra.

L'esmena número 25. Pensem que el que ens proposa el Grup Socialista és un tema de reglament intern de cada club i, per tant, precisament, en aquest tema pensem que la Llei no s'hi ha de posar, i que cada club faci aquest reglament intern tal com els correspongui.

Les esmenes números 26 i 73, creiem que la 26, concretament, és suficient el text de l'article número 8 en relació amb el que diu l'article 32, segon paràgraf, i que penso que val la pena que sapiguem el que diu. Aquestes esmenes, per recordar-ho als il·lustres diputats i les il·lustres diputades, és el

tema de la comptabilitat. El segon paràgraf de l'article 32 diu, exactament : «Totes les entitats esportives constituïdes i amb seu a Catalunya hauran de portar una comptabilitat susceptible de justificar l'exactitud dels resultats de les operacions econòmiques realitzades.» Creiem que aquest paràgraf de l'article 32 és suficient com perquè no hi hagi problemes de comptabilitat en les associacions.

A l'esmena 34 creiem que el text del Projecte és suficient, ja que el reconeixement a efectes esportius atorga totes les possibilitats i moltes d'aquestes entitats poden estar vinculades a un esport molt professionalitat, tema gimnasos, *taekwon-do*, judo, etcètera, i que, evidentment, no haurien de rebre subvencions.

Quant a l'esmena 37, seguint el mateix ordre, el que es proposa en aquesta esmena ja ho diu el mateix article 13 : «sense cap afany de lucre». Tanmateix, el text lingüístic manté «afany de lucre» al final, vull dir, això suposo que no caldrà que ho llegim, perquè, vull dir, és així.

L'esmena número 38 és idèntica que l'anterior, o sigui que fa referència al mateix. I del darrer bloc que ha presentat el senyor Terradellas, les esmenes 42, 43 i 139, quant a l'esmena 42, l'estructura del projecte en títols i seccions s'estima suficient, pel seu contingut, i en tots els casos els consells esportius són agrupacions i, per tant, cal que estiguin dins d'aquesta secció i no en una altra.

Quant a l'esmena 43, el text de l'article 16 del Projecte, sobre els consells esportius, s'estima suficient, ja que inclou els trets bàsics de la seva funció i deixa obert el camí de la seva estructura futura. El tema dels jocs escolars i d'un possible consell de l'esport escolar pot ser propi de reglament, que sempre, a més, es podrà fer en el futur.

Per tot això, senyor President, ens oposarem a tot aquest bloc d'esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. *(L'I. Sr. Terradellas demana per parlar.)* El senyor Daniel Terradellas?

El Sr. TERRADELLAS : Sí. Senyor President, si m'ho permet, simplement per a un aclariment, per evitar que hi hagi confusions. Les esmenes 37 i 38, senyor Aymerich, m'ha fet la impressió que potser confonia els conceptes. En el que em reafirmo és que, l'esmena 37, el que diu és que les agrupacions no poden ser entitats sense finalitat de lucre i, en canvi, la 38, el que suprimeix és que siguin les activitats que fan aquestes associacions. Simplement, per a aquesta clarificació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé, moltes gràcies. I, a més, en fa una altra, aquesta Presidència. Aquesta Presidència no té constància que, la 38, el senyor Diputat l'hagi defensada, i sí la 37. 38 també? *(Pausa.)* D'acord. Gràcies.

Passem a votació, ja, l'esmena 21, corresponent a l'article sisè, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Esmena número 22.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Esmena 23, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Esmena 24.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Esmena 25.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 25 ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen de l'article sisè.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article sisè ha estat aprovat per 63 vots a favor, 11 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la votació del text del Dictamen de l'article setè, que no té cap esmena.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article setè ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Esmena 26, defensada ja, i, per tant, la sotmetem a votació.

Vots a favor de l'esmena 26, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 26 ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article 8.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 8 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 11 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara defensar l'única esmena que resta de l'article 9, l'esmena 27, del Grup Popular. El senyor Curto té la paraula per fer-ho.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. L'apartat tercer d'est article assenyala que els clubs o associacions «inscrits al registre d'entitats de la Generalitat que adeqüin la seva activitat als programes esportius promoguts pels òrgans esportius competents, podran gaudir del seu suport». Evidentment que han d'adequar la seva activitat als programes promoguts pels òrgans esportius competents, perquè el contrari significaria una anarquia esportiva. I per esta mateixa raó, lo fet de mantenir esta redacció en est apartat tercer implica l'autorització implícita de desenrotllar qualsevol programa esportiu sense tenir en compte los programes dels òrgans competents.

I, per una altra part, vull afegir que, si l'article 28 contempla

que el requisit indispensable per obtenir el suport de la Generalitat és estar inscrit al registre d'entitats, l'article 9, al qual ens referim, no té per què dir que «podran gaudir», sinó que «gaudiran» del seu suport.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, el senyor Aymerich té la paraula.

El Sr. AYMERICH : Bé, molt telegràficament, senyor President i senyor Curto. Cal mantenir el text precisament perquè no tanca cap possibilitat a tot això que ha expressat el senyor Curto. Per tant, ens hi oposarem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. L'esmena 29 és una esmena transaccional que ha estat presentada i que demanarà aquesta Presidència a l'Il·lustre senyor Secretari que tingui l'amabilitat de llegir-la. L'esmena 29.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Correspon a la Generalitat de donar a conèixer als organismes competents els clubs o associacions que s'integrin al registre d'entitats esportives de la Generalitat de Catalunya.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència suposa que no hi ha cap oposició a la seva tramitació i, per tant, no hi ha cap torn a favor ni en contra, i la sotmetrem a votació quan correspongui.

Comencem per l'esmena 27.

Vots a favor de l'esmena 27, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Esmena 28, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 28 ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

La transaccional a l'esmena 29.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Article 9, text del Dictamen.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 9 ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Correspon votar el text del Dictamen de l'article 10, que no té cap esmena.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a l'article 10 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

L'article 11 té dues esmenes; la primera d'elles és l'esmena número 30, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. El senyor Marçal Casanovas té la paraula per defensar aquesta esmena.

El Sr. CASANOVAS : Gràcies, senyor President. Molt breument. L'article 11 diu : «Les entitats o associacions privades que estiguin constituïdes i regulades per altres disposicions legals i...», etcètera. Això, aquesta frase tan barroca, nosaltres la suprimíem i posàvem, amb el mateix sentit, sense voler modificar de cap manera el sentit de l'article : «Les entitats o associacions esportives privades que estiguin legalment constituïdes i que, entre les seves activitats...», etcètera. O sigui que em sembla que, ja per si sola es defensa, aquesta esmena, i espero, doncs, que sigui votada per unanimitat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. No hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Passem ja a l'esmena 31, del Grup Popular. Per defensar-la, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO *(de l'escó estant)* : Senyor President, si no m'equivoco, em sembla que decau, perquè l'esmena 27, que és referia a...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, sí, efectivament. És veritat, té tota la raó : decau.

Passem a votació l'esmena número 30.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 62 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions. La 31, com ha indicat l'Il·lustre senyor Diputat, ha decaigut. Correspon el text del Dictamen de l'article 11.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 11 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon la defensa de l'única esmena que queda de l'article 12, que és l'esmena 32, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Del que es tracta és de suprimir tot l'article. És a dir, l'article 12, el que fa és que aquelles entitats o associacions esportives privades sense afany de lucre, que no estiguin vinculades a cap mena de federació, se'ls estableixen uns requisits superiors per poder accedir al registre d'entitats esportives de la Generalitat de Catalunya. El nostre Grup parlamentari el que entén és que això no és procedent, i d'això hi ha hagut ja exemples : sense anar més lluny, a l'Associació Catalana de l'Esport per a Tothom se li ha retardat notòriament la inscripció al registre de la Generalitat de Catalunya precisament pel fet de no estar federada ni vinculada, per tant, a cap mena de federació esportiva. Entén el nostre Grup parlamentari que a aquestes entitats privades sense afany de lucre no se'ls ha d'establir traves superiors a aquelles que estiguin federades per a aquesta inscripció, i és per això que plantegem la retirada, la supressió, en definitiva, del text de tot l'article.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, el senyor Aymerich té la paraula.

El Sr. AYMERICH : Ben lluny de mi estaria allò de... A més, no sabia que a aquesta associació que ha esmentat ara el senyor Vives, doncs, no se li havia donat el registre. De tota manera, nosaltres, precisament, aquest text el volem mantenir

tal com està precisament per evitar l'enregistrament d'entitats esportives, entre cometes, «fantasmes», i que ningú s'ho prengui malament, però vull dir que és un text, allò, que restringeix molt quines entitats esportives s'han de registrar. Per tant, ens hi oposarem, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem ja a la votació d'aquesta esmena, perquè la 33 ha estat retirada i la 34 defensada.

Vots a favor d'aquesta esmena 32, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

Esmena 34, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen per a l'article 12.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 62 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

A l'article 13 hi resten dues esmenes, ja que la 37 i la 38 han estat defensades. La 35, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. Es tracta de fer una definició diferent del que s'entén per agrupació esportiva als efectes d'aquesta Llei introduint-hi un apartat especial dient que ho seran aquelles que «es dediquen fonamental a la promoció de la pràctica d'activitats físiques de manteniment, de la recreació i de l'esport per a tothom.» Seguim després amb un apartat b) que, més o menys, ve a dir quelcom de similar al que s'estableix en el text de la disposició que esmenem. Per què fem això? Perquè el que s'intenta, amb aquesta esmena, és obrir la definició d'agrupació esportiva a tota mena de manifestacions de caràcter esportiu, i no limitar-nos, d'altra banda, a aquesta referència que fa l'article 13, quan parla de situacions especials físiques singulars; és a dir, del que es tracta, amb la nostra esmena, és que aquelles activitats, pràctiques esportives de manteniment, de recreació, d'estricta lleure siguin obertes a aquelles persones que puguin tenir situacions especials físiques, però no singulars, sinó plurals; és a dir, que es pugui donar la participació, en una mateixa agrupació, de persones amb característiques físiques de tipus diversificat. Sense anar més lluny —i faig honor aquí al ponent del PSUC en aquesta Llei—, en el municipi de Cornellà fa molts pocs dies hi ha hagut precisament una trobada esportiva d'aquestes característiques, que, d'acord amb aquesta Llei, no es podria reproduir, no es podria aixoplugar sota una sola entitat, sota una sola agrupació esportiva, en la mesura que les característiques físiques d'aquells que hi participaven no eren idèntiques, no tenien un comú denominador, no tenien una especificació de característiques singulars.

En definitiva, el que pretén aquesta Llei és fer això, en la mesura que entenem que el text de l'article 13, des d'aquesta contemplació, és un tracte extraordinàriament restrictiu.

Sovint aquí ens omplim la boca dient que a Catalunya ho fem tot bé, que a fora ho fan tot malament; bé, jo voldria recordar-los que hi ha una llei que hem criticat, i que hem criticat sobretot els ponents d'aquesta Llei de l'Esport, feta per la Comunitat de Madrid —si no ho recordo malament—, on aquest text està regulat més o menys en la mateixa línia que planteja el PSUC, que entenem que, almenys en aquest apartat concret, és una molt millor llei que la Llei que estem fent, que la Llei que la majoria està aprovant fins ara.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Aymerich...

El Sr. AYMERICH : Gràcies, senyor President. L'article 13 diu exactament : «S'entén per agrupació esportiva, als efectes d'aquesta Llei, les associacions o entitats privades constituïdes per persones físiques i/o jurídiques, relacionades per vincles especials de tipus professional, laboral, educatiu o situacions especials físiques singulars, per al desenvolupament, foment i pràctica de l'activitat polisportiva sense cap afany de lucre.»

Permetin-me que hagi llegit l'article 13, perquè tots sapiguem el que diu l'article 13, i, per tant, nosaltres considerem que cal mantenir el concepte d'agrupació esportiva segons el text que acabo de llegir i és suficientment ampli per admetre qualsevol possibilitat. Per tant, ens hi oposarem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. La 36 és una esmena que presenta el Grup Popular. El senyor Curto també..., no la defensa, perquè ha decaïgut.

Passem ja a la votació d'aquesta esmena 35.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la votació de les esmenes 37 i 38.

Vots a favor d'aquestes dues esmenes, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació del text del Dictamen.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 13 ha estat aprovat per 52 vots a favor, 16 en contra i 2 abstencions.

Correspon votar l'esmena 39, que és una transaccional, després de ser llegida. Transaccional número 39, que llegirà l'Il·lustre senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Correspon a la Generalitat donar a conèixer als organismes competents les agrupacions esportives que s'inscriguin al Registre d'Entitats Esportives de la Generalitat de Catalunya.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es pot tramitar? (Pausa.) D'acord. No hi ha cap torn a favor ni en contra; per tant, podrem sotmetre a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Text del Dictamen de l'article 14. Es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I la darrera esmena és la 40, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Té la paraula el senyor Maties Vives per defensar-la.

El Sr. VIVES : Senyor President, per economia processal, ja que és la darrera, es tracta simplement que les agrupacions esportives tinguin la possibilitat de federar-se a una federació catalana de l'esport per a tothom i que, en definitiva, rebin els mateixos ajuts, la mateixa consideració que les altres federacions esportives catalanes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra...

El Sr. AYMERICH : Sí, senyor President. El text proposat significaria introduir confusionisme. Les federacions són una cosa diferent de les agrupacions, que en són una altra, i, a més, ben diferent, i trencaria el concepte de federació esportiva. Tots els clubs i federacions fan esport per a tothom com una activitat més.

Per tant, ens hi oposarem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 57 en contra i 15 abstencions.

Resten dues esmenes, i aquesta Presidència acabarà el dia d'avui amb la secció segona, és a dir, fins a l'esmena número 44. Farem, per tant, l'esmena 41 i l'esmena 44, que són les úniques que subsisteixen, que queden pendents, i acabarem per avui.

L'esmena 41 és la del Grup Popular. Per defensar-la, el senyor Curto té la paraula...

El Sr. CURTO : Decau.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per tant, correspon la votació de l'esmena 42, del Grup Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 42 ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen...

El Sr. CURTO : Senyor President, no n'estic segur, però em sembla que la votació de l'article 14 potser no s'ha fet.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí. Perdoni, senyor Diputat, s'ha fet després de la votació de la transaccional, de la 39...

El Sr. CURTO : Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ...i prèviament, com corresponia, a l'esmena 40, perquè l'esmena 40 era una esmena d'addició d'un nou article; per això s'ha fet després la votació de l'article 14.

Correspon ara la votació de l'article 15.

Vots a favor del text del Dictamen, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 15 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

La darrera esmena —ara sí— és l'esmena 44, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Molt breument, aquí voldríem fer nosaltres que es tingués en consideració i que pogués ser un consell esportiu també les entitats dedicades al foment i a la promoció de l'esport per a tothom, com que ja s'han presentat altres esmenes en aquest sentit al llarg d'aquest debat.

Sense res més, la poso a consideració de tots vostès.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. *(L'I. Sr. Aymerich s'aixeca per parlar.)* Per a un torn en contra...

El Sr. AYMERICH : Sí, senyor President. En el mateix sentit que s'ha expressat el senyor Marçal Casanovas, que sembla que feia una «despedida» per avui, jo diria que, evidentment, ja m'he manifestat també en aquest sentit en altres esmenes defensades. Pensem que l'article 16 del Projecte sobre els consells esportius queda obert i obre el camí de la seva estructura futura, i, per tant, ens hi oposarem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Posem a votació l'esmena 43, en primer lloc, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 43 ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions.

Esmena 44, del Grup d'Esquerra Republicana.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 55 en contra i 11 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 16.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 16 ha estat aprovat per 57 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Suspendrem la sessió per reprendre-la demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

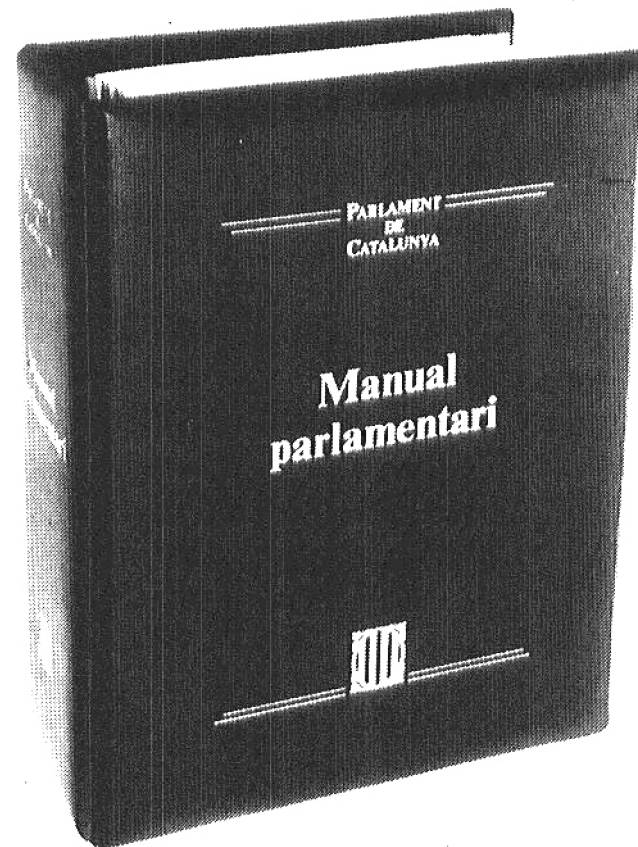
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

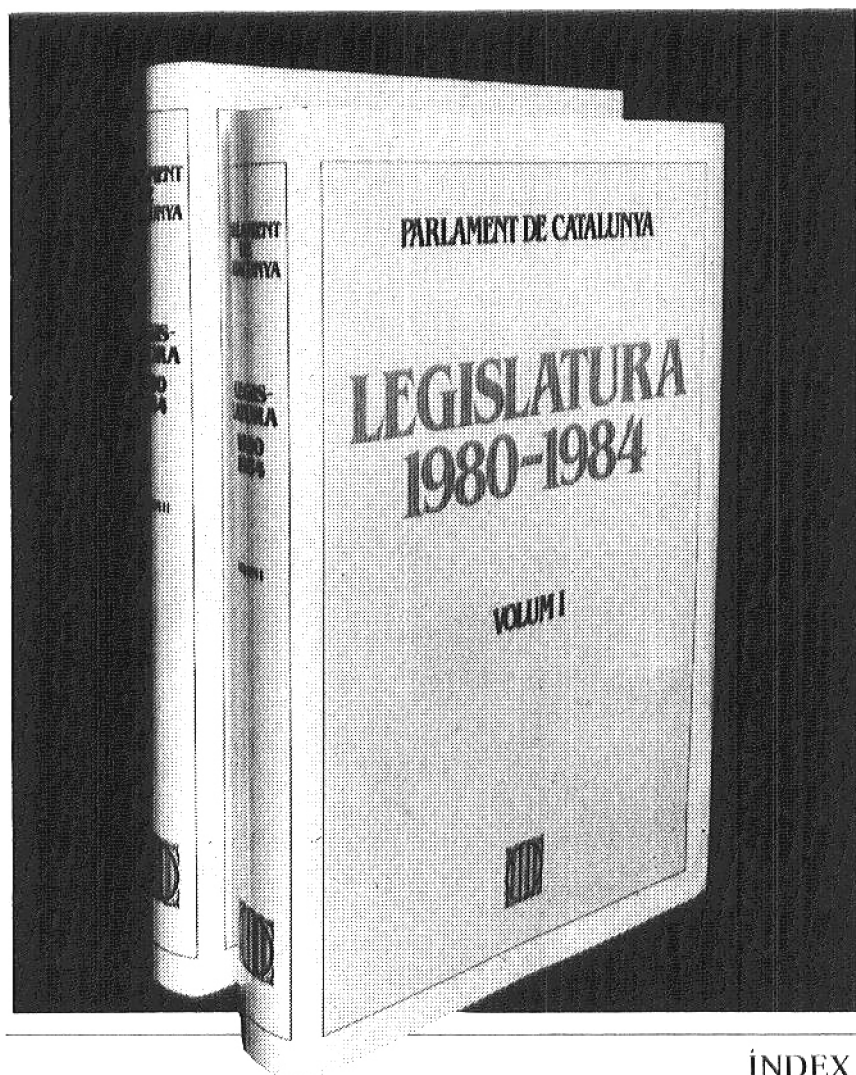
- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS a) Resultats electoralsb) Els Diputats de la primera legislaturac) Els Grups parlamentaris II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA a) El Ple del Parlament a.1) Dades generalsa.2) Treball del Ple per sessionsb) El President i la Mesa del Parlament b.1) El President del Parlamentb.2) La Mesa del Parlamentc) La Junta de Portaveusd) La Diputació Permanente) Les Comissions parlamentàries e.1) Dades generalse.2) Comissions provisionalse.3) Comissions permanents legislativese.4) Comissions permanents no legislativese.5) Comissions de legislaturae.6) Comissions creades per Lleie.7) Comissions d'investigació III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT a) Autonomia reglamentària a.1) Normes provisionalsa.2) El Reglamenta.3) Modificacions al Reglamenta.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglamentb) Autonomia administrativac) Autonomia pressupostària c.1) Pressupostosc.2) Diputats interventorsc.3) Liquidació dels Pressupostos	IV. LA FUNCIÓ LEGISLATIVA a) Dades generalsb) Llei aprovadesc) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats V. LA FUNCIÓ D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN a) Elecció de President de la Generalitatb) Mocions de censura i qüestions de confiançac) Resolucions c.1) Dades generalsc.2) Resolucions aprovadesd) Mocions d.1) Dades generalsd.2) Mocions aprovadese) Interpellacionsf) Preguntesg) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades VI. ALTRES FUNCIONS a) Funció electivab) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estatc) Actuacions davant el Tribunal Constitucional VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR a) Altres activitats del Parlamentb) Règim interior del Parlament VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció; el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona